

LYŠKÁNORA 27

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Světen 1049 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

** Motta tohoto čísla * Nemrtví všude vůkol * Prokletí krve * Víno..., krev... a zase krev! **
** Novinky liscannorské * Malý doplněk ke starostovským novinkám **
** Nespokojenost tuláka Klabzeje **

Motta tohoto čísla

„...Jé, já jsem si místo šípů škrtal železný zásoby...“

Kryšpín Pěnipírko

V mlze jsou gorily...

„...Burbagu, vyjednávej!...“

Dyni Longodon

„...Já jsem lehká...“

Wulpin Zivrilová

„... A prosimtě, Getde, jak si to myslel s tím Pěnipírko apartment? Já tomu nějak nerozumím“, ptá se hobit Pěnipírko. „Hlavou, hlavou, myslí hlavou!“ „Jo, ahá, už to chápu...“

Nemrtví všude vůkol

Getd z Ruindoru

„Krásné ráno, ale zima už se blíží“, pomyslel si elf Melchizedech, když jednoho dne po ránu vyšel na zápraží a ucítil na tváři studený větrík. „Ale co to támhle leží? Nějaký žebřák či co“, pohlédl kouzelník k postavě choulící se pod švestkou a hned se šel podívat blíž. „Haló, pane, co tu děláte?“, otázal se elf balíku hadrů. Ten se zavrtěl a posléze se objevila rozespálá tvář. „Co, co, co se děje?“, optal se mužík, který se v hadrech skrýval a potíral si oči. „Jste na mém pozemku“, oznámil mu

elf a překvapeně si prohlížel bizarní postavičku.

Muž byl asi dvacetiletý člověk střední postavy, oblečen v rozevláté, nepříliš čisté roucho končící pod kolena, na hlavě měl špičatý širák neurčité barvy a tvaru a na nohou sandále. Přes rameno měl přehozenou mošnu, na pohled prázdnou a po té co vstal, začal si smotávat ošuntělou ovčí kůži, kterou byl přikryt. Na krku se mu kýval malý amulet sestávající z ptačího pařátku svírajícího jakýsi zámotek, z něhož se daly identifikovat pouze lístky jalovce. Zbytek mohla být hovniválova celoživotní práce.

„Není vám zima?“, zeptal se útlcitný kouzelník, kterému přišlo vandraka líto. „To víte, že je mi zima, ale co mám dělat, když nemám ani vindru?“, odvětil muž zívaje. Na zimu se bude muset někde schovat do tepla. Zřejmě, jako každý rok, bude nejpříhodnější nějaký mírný kriminál. „Jé, co tu dělá ten pes?“, podivil se náhle Melchizedech, když spatřil cizího psa běhajícího po jeho zhradě, „To je váš?“. „Jo jo, to je můj pes“, přitakal mužík. „A jak se jmenuje?“. „To je blbost“, odpověděl k elfovu překvapení tázaný. „Cože? To je zvláštní jméno“. „Co? Jo vy ‘ste se ptal na méno“, zasmál se mužík, „Já ‘sem vám špatně rozuměl. To je můj Buken“. „Aha, hezkej“, pochválil kouzelník, „Poslechněte, nemáte hlad?“. „Se ví, že mám hlad, dyk ‘sem už pár dní pořádně nejed, jenom kořínky“. Pod tónem jeho hlasu by se kámen ustrnul, natož pak Melchizedech. „Tak pojďte ke mě na snídani“.

Glasal se po spatření nečekaného návštěvníka netvářila zrovna nadšeně, ale Melchizedech si toho vůbec nevšiml. „A zakouřit byste si nechtěl?“, zeptal se jen co dojedli. Tulák samozřejmě souhlasil.

„Pěknou zahrádku máte, pane

Melchizedech“, pochválil mladý žebřák elfův pozemek. „Vidíte. Ale chtěl jsem ještě vysázet pár stromků, aby bylo ovoce“, vysvětlil své záměry kouzelník, „Nechtěl byste mi třeba pomoci? Vidím, že se v přírodě vyznáte“. „Rád bych, samozřejmě, rád bych“, odvětil mužík, „Ale to víte, zima se blíží, možná prázdná...“. „A nechtěl byste nějaký čas bydlet u mě ve stáji?“, nadhodil dobrosrdečný elf. „Vy byste byl vážně té dobroty? No to já budu všude rozhlašovat ‘Ten Melchizedech, to je tak dobrej pán’, to já budu všude říkat“, rozplýval se žebřák blahem, „Ale víte, já se vám musím k něčemu přiznat. Já už se chtěl nechat přes zimu zavřít, což už jsem dělal i dřív. Ale nikdy jsem nic vážného neudělal, jenom abych byl přes zimu v teple“. „No jo, každej ‘sme nějaký“, pokýval hlavou Melchizedech s pochopením. „No vy ‘ste tak hodnej“, rozplýval se mužík, „A když už jste vod tý dobroty, jedno malý práničko bych ještě měl, docala maličký“. „No prosím, prosím“, povzbudil muže kouzelník. „Jestli byste neměl nějaký vonuce, víte, ty sandály nejsou nic moc na zimu, mě už je chladno vod nohou“. „Ale samozřejmě“, mávl rukou elf, „žena si přivezla s sebou z domova spoustu krámů, něco se tam najde“.

„Ták, Bukene, to jsou koničci, kamarádi. S těma tu teď budeme bydlet, tak se s nima koukej spřátelit“, vysvětloval žebřák svému psu, když se stěhoval do svého nového příbytku. „Tak se tu hezky zabydlete a zítra se pustíme do práce“, řekl s úsměvem Melchizedech. „A promiňte“, zamyslel se náhle, „Nějak jsem zapomněl vaše jméno“. „Nezapomněl“, opáčil žebřák, „Ještě jste se mě neptal. Menuju se Klabzej Myšilov“.

Jednoho krásného dne seděli Burbag a Klabzej v hostinci U hrocha, Myšilov samozřejmě na krollovo pozvání, když se zvenku ozval dusot kopyt a vzápětí do hostince vpadla nesourodá společnost neznámých dobrodruhů. Usadili se u stolu a řvali na celé kolo, přičemž samosebou vydatně popíjeli. „Promiňte, pánové“, přistoupil k nim Klabzej, „Neračte se hněvat, ale nepotřebovali byste očistit koně? Za pár zlatek...“. „Zmiz“, ozvalo se od stolu. „Nebo očistit sedla“, nedal se odradit druid, „Neberte si to prosím zle, já jen...“. „Jestli hned nezmizíš, žebroto, tak ti zmaluju ten tvůj hnusnej ksicht“, vyjel na odvážlivce připilý kroll. „No tak, no tak, v pohodě“, vložil se do věci Burbag. „Jak v pohodě, jak v pohodě, chceš si to

vyřídít, co? Chceš?“, zvedl se kroll ve vidině blížící se rvačky. „S tebou, klidně“, odpověděl Burbag, „Pod’ ven“.

Před hospodou, obklopeni hloučkem cizích dobrodruhů, se do sebe dva krollové pustili. Burbag měl z počátku jasnou převahu, ale cizí kroll se z ničeho nic začal pohybovat viditelně rychleji a sklátil liscannorana do prachu.

Krochta Moskyt, přivolaný Detorem, dorazil na místo právě ve chvíli, kdy se Burbag s námahou sbíral ze země. „Co se stalo?“, zajímal se hned. „Zmlátili mě“, odpověděl kroll ohmatávaje si kosti. „Cože? Tak to se nebude trpět“, zabručel výhružně starosta, „Detore, sežeň hned celou vesnici“. Zakrátko pak vstoupil v čele několika dobrodruhů ke Hrochovi.

„Okamžitě vypadněte z vesnice“, obořil se na bandu rozvalující se v hospodě. „Neřvi tady, sedláku“, odpověděl kdosi, ale to neměl dělat. Krochta se jen nepříjemně usmál a pěstí srazil nejbližšího ožralu ze židle. Burbag zatím přetáhl palcátem krolla, který ho zmlátil. Nepřátelská skupina byla ochotna bít se pěstmi, ale když se kousky lebky přítomného elfa, zasaženého Burbagovým kyjem, rozlétly do všech stran, chopili se mečů. To jim ovšem moc nepomohlo a zkrátka byli poraženi. Z Nurnských byl těžce raněn pouze Darlen, který byl chvíli v bezvědomí, ale s pomocí ostatních se vzpamatoval.

„Tři mrtví, ty s kerejma bojoval Burbag, a čtyři ještě dechaj“, prohlédl nepřátele Detor. „Krochta se na krolla zlostně podíval, „Neřikal ‘sem nezabíjet?! Co?“. „Ehm“, klopal uši Burbag, „Já se snažil, ale nějak mi to ujelo“. Klabzej se smutně zadíval na vymlácenou hospodu, „Já ‘sem říkal, že si chci sednout na zimu, né na dvacet let“. „Klid“, prohlásil Krochta, „To bude dobrý. Když tak nás napadli první, že jo, Jeremy, jak to bylo?“. „No tak“, začal hostinský, „Ty pánové přijeli, dali si něco k pití, a pak se ten, co támhle leží mrtvej, pohádal tady s Burbagem, a vyšli ven se poprat...“. „Cože?“, pohlédl strota rozlobeně na Burbaga, „Tys říkal, že tě zmlátili, a přitom to byl normální čestnej soubor“. „Nemoh’ bejt čestnej“, bránil se kroll, „To by mě nikdy nezmlátil“.

Nurnští se nakonec dohodli, že raději nic nebudou hlásit příslušným úřadům, a že zajaté dobrodruhy propustí, přičemž jim ovšem neopomenuli pohrozit smrtí, pokud by se ještě

někdy objevili nebo snad něco chtěli hlásit. Myšilov ovšem během Krochtova dialogu se zajatci neopoměl prozkoumat jejich zavazadla a zabavit několik zlatek, našel však také zajímavý svitek.

„Jen pro od-rá... vá-šné vá-le-ční-ky“, slabikoval Burbag, který se listu zmocnil, „To jako pro mě. Zba-blen-ci... zbabelci až zů-sta-nou do-ma“. „Ukaž“, sebral mu svitek Krochta, „Radši to přečtu sám. ‘Jen pro odvážné... bla bla bla... Zlyran, pán Caretanský zve všechny statečné a silné dobrodruhy na Velký sraz dobrodruhů konaný první týden přednovoroku 1048 na Carentanském panství. Turnaj o ceny, boj se zvěří, oslavy a veselice, ubytování zajištěno’. Hm, zajímavé“. „Jé, to je pro mě“, radoval se Burbag. „Bylo tam psáno pro odvážné válečníky“, zabručel Detor, ale našťásti pro něj ho kroll neslyšel. „O kouzelnících se nemluví“, sklamaně poznamenal Melchizedech. „Nešť“, mávl rukou Krochta, „Třeba se tam něco zajímavého najde i pro nás“. „A kde to je?“, zajímal se Darlen. „Píšou tady sto mil severovýchodně od Naglinu v Querských horách“, zamžoural do listu Krochta.

Za pár dní se na cestu vydalo sedm dobrodruhů vedené elfem Melchizedechem, který byl zcela nečekaně zvolen vůdcem. Spolu s ním jeli čaroděj Krochta Moskyt, kroll Burbag, hraničář Darlen, hobití ožrala Detor, žebравý druid Klabzej Myšilov a paní Wulpin Zivrilová, která nechala své dítě jako vždy u paní Chinské, jež se doposud nedověděla pravdu o smrti svého švagra. „A kdy už budeš mít dítě ty, Melchizedechu?“, zeptal se elfa Detor. „To záleží na nich“, odvětil elf rozmáchlým gestem. „To záleží na nás?“, podivil se Burbag. „Ale tos“ měl říct hned, já se hlásím jako první“. „No jó, my ti rádi pomůžeme“, přidal se Darlen. „Ale né“, uklidňoval je elf, „Myslel ‘sem nich jako těch nahoře“. „No ale přesto kdybys potřeboval...“, usmál se Burbag.

„A hele, Myšilove, co to máš vlastně na krku?“, zeptal se ještě kroll, kterému už dlouho vrtala druidova ozdoba hlavou. „To je talisman boha Smrkena, kterej mě ochraňuje“, odpověděl hrdě Klabzej. „Vážně?“, rozzářily se Burbagovi očka, „Tak to já chci taky takový. Ty, Melchizedechu, obrátil se na elfa, který si ještě odskočil domů a předchozí neslyšel, „Neprodal bys mi slepici?“. „A na co bys jí jako potřeboval?“, zeptal se podezřívavě kouzelník. „Nó“, podrbal se kroll za mohutnáma ušima, „Tak jako prostě

potřeboval“. „No dobře“, zamyslel se Melchizedech, „Pět zlatek“. „Platí“, přitakal Burbag. ‘Tak za to si koupim dalších pět slepic’, pomyslel si kouzelník, ‘Až už si s ní udělá co chce‘.

Burbag slepici vzal a za živá jí usekl pařátek. Pak se na řičící zvíře překvapeně podíval a zakroutil mu krkem. Pak slepici strčil do torny, sebral ze země jakýsi kamínek a sevlhel ho do pařátku. Když byl se svým dílem spokojen, přivázal si pařát na provázek a pověsil si ho na krk.

A pak už dobrodruzi vyjeli do mrazivých dní a noci s vyhlídkou nových dobrodružství.

Cesta probíhala bez potíží, pouze Myšilov si musel své sandále vyměnit za pořádné boty, koupené za půjčené peníze, neboť hned první den nastýdl od nohou. Až v podhůří Querských hor potkala družinu první zajímavější příhoda v podobě smečky asi deseti vlků. Blížící nebezpečí spatřil první Myšilov, ale neobtěžoval se to nikomu nahlásit, jen pobídl koně a snažil se předjet Burbaga, který byl před ním, jelikož druzi jeli za sebou v zástupu, aby vždy první prošlapoval sněhem zavátou cestu. Proto Burbag zjistil nebezpečí, až když se mu začínal plašit kůň, do jehož zadku se zakously vlčí tesáky. Následná bitka s vlky nebyla vůbec jednoduchá, neboť šelmy byly zimou značně vyhladovělé, ale dobrodruzi z ní vyšli samozřejmě jako vítězové, ovšem za cenu ztráty Burbagova koně a Klabzejova psa Bukena. Myšilov vzal svého mrtvého psa s sebou a při první příležitosti při táboření svého čtyřnohého mazlíčka stáhl a zpracoval, čímž získal v mrazivém počasí cennou kůži a jídlo na několik dní.

Jak se družinici přibližovali ke svému cíli, potkávali stále více skupin dobrodruhů jedoucích jejich směrem. Turnaj zjevně přilákal spoustu dobrodruhů. Také se však zvyšovala zima, neboť cesta stále stoupala do nitra hor. Nakonec dobrodruzi překonali nejvyšší bod své cesty, vysokohorské sedlo, a kdyby právě nesněžilo, otevřelo by se před nimi krásné údolí. Krátce po průjezdu sedlem minuli družiníci zbytky ohromného stromu, mnozí snad ani větší nikdy neviděli. Zřejmě to nebylo dlouho, co byl kmen zničen požárem, způsobeným snad zásahem blesku. Nyní byl z kdysi jistě krásného stromu jen neutěšený pahýl, ovšem i ten by dobrodruzi sotva objali. Inu, těžko něco může trvat věčně.

Navečer přijeli dobrodruzi do Cahirentu,

hlavního města Carentanského panství. Město bylo plné dobrodruhů nejrozličnějších ras, ale jasně dominovali válečníci. Místních obyvatel nebylo vidět mnoho, většinou se pohybovali rychle a jejich domy měly obvykle zavřené okenice. Zřejmě nebyli z bandy hrdlořežů, kteří sem na turnaj zavítali, nadšení. Numští se rychle zorientovali, zvláště Detor neomylně zamířil do stanu s alkoholem. Ostatní zatím zabrali pár míst sestávajících z několika matrací a houpacích sítí v celkem velké stodole sloužící jako ubytovna pro dobrodruhy.

Burbag se vydal za Detorem do provizorní nálevny a s radostí zaznamenal, že se zde pohybuje několik ladných děv, jejichž oblečení ani trochu neodpovíдало panujícím mrázům. Z jednou takovou se rychle seznámil u sklenice čehosi na zahřátí, a posléze se s ní odebral do stodoly na svou deku. Vůbec mu nevadilo, že kousek od něj v houpací síti leží Wulpin, která předstírala spánek. Konec konců, vždyž mladá hraničářka se také živila všelijak.

Krochta se vydal porozhlédnout se po městě a navštívil také několik místních hospod, ale nikde ho nevítili s otevřenou náručí, spíše se zdvořilým chladem, tak se nezdržoval a brzo se vrátil. I ostatní se rozešli po okolí, ale všudepřítomnému mrazu nikdo z nich nevydržel čelit dlouho. Pak nějaký dobrák přitáhl Detora a Numští ulehli, aby byli na zítřejším turnaji v kondici.

„Tak kolik jich přijelo?“.

„Asi dvěšty, pane“.

„To je slušná návštěva. Na tu zimu“.

„Lidé ovšem reptají. Nelíbí se jim, že se tu potlouká tolik válečníků“.

„Ááá, kašlu na ně. Už dva body prorocství se vyplnily, já tady nehodlám čekat jako pes v boudě“.

„Ale nebezpečí se může skrývat právě mezi těmi hrdlořezy, pane. Snadno se tam ztratí“.

„Však se bude muset ukázat, a pak ti válečníci půjdou po jeho stopě a dostanou ho“.

„Ste si jistý, že to udělají?“.

„Co jim zbyde. Postarám se, aby z údolí nebyla cesta ven, budou se muset rozhodnout. A já tu zastupuji státní moc, kdo by se odvážil jít proti mě. Udělají vše, co jim řeknu. Stačí jenom malá odměna. Nebudou ani smlouvat, protože tu bude spousta jinech, ochotnějších. A někdo z nich už se

postará, abych měl po starostech“.

Druhý den byli před místní arénou, dějištěm turnaje, mezi prvními, ale nebylo jim to nic platno, protože se otvíralo až v poledne. Začátek turnaje byl stanoven na první hodinu odpolední. Krocha alespoň uplatil jednoho z hlídajících halapartníků a zajistím tak pro Numské dobrá místa.

„Copak je to asi za sloup?“, přemýšlel nahlas Burbag, prohlížeje kamenný sloup stojící před arénou. „Tady je něco napsáno“, podíval se blíž Darlen, „Na paměť vítězství 1018‘. Hm, to je třicet let“. „Podíte se radši napít“, ozval se Detor. „Inu“, zamyslel se Burbag, „Času máme dost...“.

Turnaj začal ve stanovenou hodinu, ale dobrodruzi se už dávno předtím shromáždili v prostorách arény. Na nejlepším místě seděl v křesle Zlyran, pořadatel turnaje. „A nyní začnou soboje se zvířaty“, zadeklamoval ceremoniář po jeho levici a udeřil svou holí o zem. Do arény byl vpuštěn kanec. „Za zabití kance dostane odvážný hrdina dvě sta zlatých“, pokračoval ceremoniář cvičeným hlasem, „Kdo se odváží? Kdo jako první prokáže svou odvahu?“. Přihlásil se jakýsi podnapilý dobrodruh a odvážně sestoupil do arény, ale měl co dělat, aby se po útoku kance dostal zase ven. „Přihlásí se nějaký jiný hrdina? Kdo bude mít odvahu změřit síly s tímto kancem?“.

Kanec v aréně nevydržel dlouho, neboť dobrodruhů brousících si zuby na odměno bylo vícero, po jeho smrti se však na žbrlení vyhoupl Myšilov a rozvinul bílý hadr, na němž bylo jakousi barvou načmáráno „Zastavte zabíjení zvířat“. Druid svou exhibici doprovázel voláním „Smrken vás potrestá“ a „Ukončete vraždění“. Jeho projev byl ovšem rázně ukončen halapartníky pána Zlyrana, kteří narušitele pořádku popadli za flígr a vyhodili ven z arény.

Několik dalších kanců padlo, když sebral Burbag odvahu a jednoho skolil také sám. Svým úspěchem byl nemálo potěšen, proto přesvědčil Darlena a Wulpin, aby se zúčastnili dalšího boje proti medvědovi. Medvěd byl zlikvidován celkem rychle a zvláště Wulpin jako jediná bojující žena sklídila bouřlivé ovace publika. To už se ovšem souboje se zvířaty chýlily ke konci a schylovalo se k hlavní soutěži, boji válečníků mezi sebou.

V této soutěži už nebylo povoleno používat ostré zbraně a všichni účastníci vyfasovali

palice. Kterými jen těžko mohli způsobit smrtelné zranění. Také zbroje se nesměly nosit do boje, pouze některým ze slabších dobrodruhů bylo povoleno obléci koženou či vycpávanou kazajku. Ti silnější byli naopak svlečeni a několik pacholků jim pomazaly tělo olejem, aby se lesklo a podívaná tak působila okázaleji.

Zpočátku se v aréně představili především slabší dobrodruzi a mezi nimi se objevil rovněž Burag, který zmlátil několik soupeřů, kteří se s ním nemohli měřit, a ukázal tak svou sílu. Později ovšem ustaly boje mezi jednotlivci a bojovali mezi sebou pouze několikačlenné skupinky. Numští povzbuzení několika úspěchy se rozhodli nastoupit proti doposud neúspěšnější šestici, proti níž už téměř nikdo nechtěl bojovat. Darlen doběhl pro Myšilova, aby se také zapojil do boje, a cestou si všiml, že druid venku nezahálel. Zeď arény byla ozdobena několika nápisy jako „Zabíjejte se mezi sebou“, (doplní Kuba)..., ..., a podobně. Když ovšem strážé viděli, že podivná postavička se chystá k boji, nic nenamítali proti jeho vpuštění. K boji se připravili tedy Burbag, Darlen, Wulpin, Myšilov a Krochta s Detorem, kteří si před bojem zvýšili svou sílu magickými lektvary. Ukázalo se však, že síla protivníků byla příliš velká, Detor, Wulpin, Krochta a Darlen skončili potupně na podlaze, zatímco Myšilov hned na začátku boje vzal do zaječích, a jen Burbag v beznadějně situaci vzdal.

Numští se po boji sešli na svém místě v hledišti a léčili si šrámy, zatímco v aréně se připravovala další skupina odvážlivců, která se přece jen rozhodla změřit síly, s doposud neporaženými bojovníky. I zde vypadal zápas zprvu jasně, když tu se jeden z bojovníků dopotácel ke kraji bojiště a tu jako by nabral nových sil. „Zastavte boj“, vykřikl jasným hlasem ceremoniář. Sál stihl, ale pak se rozzeměl tichý šepot. „To bylo jasné využívání magie a to je zakázáno. Jste vyloučeni ze soutěže“, rozhodl muž a udeřil holí o zem, aby svým slovům dodal váhu. „To je nesmysl“, ozval se jeden z válečníků, „Nic jsme neudělali“. Ale ceremoniář byl neúprosný. „Najděte toho, kdo porušil pravidla a použil magii, a vyhoďte ho“, nařídil. Po jeho slovech se několik halapartníků vydalo směrem, kde tušili kouzelníka, ale zastavil je čarný blesk, který prolétl sálem. Kníže Zlyran se zřítíl na zem i s trůnem. Na malou chvilku zavládlo v aréně hrobové ticho, ale pak

vypukla vřava, zvláště u vchodu, kterým se vrahova družina pokusila uprchnout. „Do ničeho se nemíchat“, ihned vydával rozkazy Krochta, zastupující tak zkomnělého Melchizedecha, „Počkáme, co se bude dít“.

A dělo se. Podle zvuku se boj již přenesl ven z budovy, když tu se ozvalo vzdálené dunění. Pak se země začala chvět. A pak se začala pořádně třást doprovázená silným hřmotem. Všechny obklopila temnota, neboť pochodně osvětlující arénu popadaly na zem a uhasly. To vše trvalo jen okamžik. Pak nastalo ticho. Dobrodruzi povalení oťresy na zem se začali zvedat.

Ozvalo se ještě jedno žuchnutí, tentokrát před budovou. „Ten sloup“, napadlo Burbaga, jenž měl nejlepší uši a jasně rozeznal pád kamene do sněhu. Nebyl však čas jít si jeho slova ověřit, na místě, kde stál předtím trůn, se objevil Zlyran. Ano, ten kterého dobrodruzi viděli umírat zasaženého bleskem. Sál opět ztichl.

„Hrdiní bojovníci“, promluvil kníže a jeho hlas se rozléhal sálem, „Viděli jste sami, jak se mě zákeřné zlo pokusilo zabít. Ano, říkám zlo, nebož nešlo jen o nějakého bezvýznamného šilence. Přečtu vám prorctví staré třicet let, které předvíдалo návrat nepředstavitelného zla, které se mi chce pomstít“. Zlyran vytáhl ze záhadří svitek a začal číst:

*Prorocství mé králi slyš
ty myslíš, že jsi klidu blíž
Zlo opustilo teď tvůj práh
trávíte svůj čas v oslavách
že v bezpečí jste, se vám zdá
tak poslechněte slova má
Zde v zemi naší oheň vzplál
a války požár rozpoutal
Oheň v kámen, kámen v prach
už z prachu nikdo nemá strach
Však připravte se, přijde den
kdy prach se změní ve plamen
Dřív než se staré rány zhojí
ti hrůza vstoupí do údolí
Až největší, co kvete dnes
se střetne s poslem ode hvězd
Až zima z hor sem nouzí svede
tiché své zabijáky šedé
Až v zemi tvé se skryje kvítí
tak kámen pýchy tvé se zřítí
V ten den se krutý osud vrátí*

*a rodu tvému dluhy splatí
Tehdy se městem valit bude
smrt a zkáza vstávat všude
Pak poddané své těžko poznáš
tvé pyše rána bude hrozná
Věz, čas, kdy skončí tvoje vláda
se jednou připlíží ti v záda*

Zlyran se na chvíli odmlčel a nechal tak poslouchající dobrodruhy vztřebat obsach veršů. „Toto bylo prorocství staré vědmy a znamení, jež předvíдалa se naplnila“, pokračoval pak, „Zlo se vrátilo a já vás vyzývám. Pomožte mi v boji proti němu. Kdo mi přinese hlavu toho čaroděje, dostane patnáct tisíc zlatých“. V sále to zašumělo a většina dobrodruhů se urychleně začala hrnout ze sálu. Zůstalo jen několik diskutujících hloučků a pár namol opitých, kteří se váleli kolem. A Nurnská družina.

„Tak co budeme dělat?“, zeptal se zmatený Melchizedech. „Já nevím. Ty ‘si vůdce“, pokrčil rukama Burbag. „Hm“, poškrábal se kouzelník na bradě, „Tak já bych se teda šel zeptat na podrobnosti“. „Koho? Zlyrana?“. „Nó, aby nám jako řek“, kde bysme měli hledat a tak“, pokýval hlavou Melchizedech. „Souhlasím“, přidal se Krochta, „Pudem se zeptat“.

Museli jít do tvrze, neboť Zlyran hned po svém projevu k dobrodruhům arénu opustil. U brány je přivítali vojáci. „Stát, co chcete?“. „Chceme mluvit s králem“, odpověděl Malchizedech. „Neříkej mu král“, zašeptal rozhořčeně Krochta, který byl z nejasného důvodu přesvědčen, že si Zlyran své údolí uzurpoval na Gwendarronu, „Král je v Nurnu. Tohle je nějaké otrapa, kerej se tituluje král. To se ještě nabonzuje“. Strážé ho však neslyšely. „Král nepřijímá“. „Ale my s ním potřebujeme mluvit“, prohlásil Melchizedech. Strážný se zašklebil: „A o čem?“. „Chceme se zeptat, co máme dělat“, vysvětloval kouzelník. „To byste snad měli vědět vy“, usmál se strážný a vědoucně se podíval na svého druha. „Ale my chceme vědět, jak dostat toho kouzelníka“. „Měli byste se jít raději trochu vyspat“, poradil mu strážný, „Ráno je moudřejší. Za tím bastardem se vydalo spoustu lidí, každéj ožrala nebude potřeba. Král nepřijímá“. „Ale my chceme mluvit s králem“, rozhořčil se Melchizedech. „Ale král nechce mluvit s váma“. „Tak my tu počkáme, až s náma bude chtít mluvit“, trval na svém elf. „To se teda načekáte“,

odvětil strážný a pevněji sevřel halapartnu, přičemž kývl na druhého. Ten zmizel ve dveřích, aby přivedl posily. S nimi se snad podaří tu směšnou tlupu ožralů konečně odehnat. Podařilo se.

„Sakra, ta lavina spadla v nejnevhodnější čas“.

„Bylo to na váš rozkaz, pane“.

„Jak jsem moh, u všech bohů, vědět, že zaútočí zrovna dnes večer?“.

„Osud, pane. Sloup spadl právě kvůli lavině“.

„Osud, pche. Už ho skoro měli, stačilo pár minut. A místo toho ta lavina, zmatek... Kolik lidí jelo za ním?“

„Asi stopadesát, pane“.

„Dostanou ho. Stopadesát lidí ho dostane. I kdyby to byl sám Soyo, tak stopadesát lidí nepřemůže. Ale Soyo to není. Nemůže být. Sám jsem ho viděl umírat. V těle mu vězely dvě kopí a jeho hlava visela na posledním kousku kůže, který jí ještě poutal ke krku. A tak spadl do Dračí strže“.

„Vím to, pane. Nemyslíte si ale, že když sloup spadl až po té, co se vás pokusili zavraždit...“.

„Nemyslím. Dostanou ho“.

Druhý den po poledni se dobrodruzi sesedli v ubytovně, aby se dohodli na dalším postupu. „Takže, královým nepřítelem je nějaký Soja“, začal Melchizedech líčit ostatním, co zjistil na průzkumu v městě. „Soja, jó? Chachá. Vážně se ten chlap jmenuje Soja?“, propukl ve smích Detor. „To není žádnéj král, zvlášť když se menuje jako kapání do polívky“, upozornil jako vždy Krochta, ale nikdo si ho nevšímal. „Před třiceti lety“, pokračoval vůdce, „byl Soja poražen a prej i zabítej, ale jeho tělo se nenašlo“. „Tak to je určitě živý“, prohlásil Burbag. „A prej tu má někde hrad, ze kterýho už teda ‘sou dneska trosky a taky tam prej straší“. „Na tom hradě by se moh‘ skrejšvat, tam bysme se měli mrknout“, navrhl Krochta. „Ale taky bysme mohli za tou skupinou, která vyjela už včera večer ve stopách toho Soji“, namítl Darlen. „Eště něco ses dozvěděl, co by nám pomohlo?“, zeptal se čaroděj. „Nó“, zamyslel se Melchizedech, „po smrti toho Soji všichni oslavovali, ale nějaká vědma králi poslala to prorocství“. „A jak nám to pomůže?“, chtěl vědět Detor. „Já nevím“, pokrčil rameny vůdce, „Hlavně, že to teď víte“. „A co teda vlastně podniknem, vůdče?“, ozvala se Wulpin. „No, ehm“,

poškrábal se Melchizedech ve vousech. Jeho přemítání však přerušil zvuk kopyt před ubytovnou a následný příchod mohutného krolla.

„Přišel sem sehnat lidi na pronásledování“, oznámil kroll silným hlasem, který se rozléhal celou budovou, „Ty hňupové se zastavili, že musej odpočívat, a přitom ty zloduchy už měli skoro na dosah. Potřebuju pár lidí a do večera je budem mít a odměna je naše“. Hned se přihlásilo několik dobrodruhů, že chtějí jet a rovněž Nurnským se zdálo, že by to stálo za pokus. O hodinu později už se brodili sněhem na pusté bílé pláni.

Družina, kterou kromě nurnských tvořila ještě asi dvacítko dobrodruhů, po několika hodinách nakonec narazila na stopy a vydala se po nich. Všichni se rezignovaně poloužili, neboť počáteční nadšení již opadlo a mrazivé počasí nikomu na náladě nepřidalo. Druid Myšilov se sotva držel v sedle a co chvíli se svíjel v záchvatech kašle.

Byla už tma, když pojednou Melchizedech spatřil na zemi ležet jakýsi balík, který se začal hýbat. Družina vjela přímo do nepřátelského tábora. Hlídky pronásledovaných nebyly po celodením prchání příliš bdělé a rovněž unavení pronásledovatelé si hned nevšimli, kamže to přijeli. Strhla se zmatená mela. Melchizedech, který byl vpředu, si hned vyvolal duhu a začal prchat, ale přesto na něj několik útoků bylo vedeno. Zatím se ostatní družiníci neúspěšně snažili zformovat. Krochta svými blesky usmažil každého, koho neznal, nehledě na to, jestli byl z pronásledované družiny nebo ne. Nakonec boj ustal a Nurnští se opět sešli do kopy. Chyběl pouze Melchizedech. Jeho nalezení netrvalo dlouho, ležel ve sněhu se šípem mezi lopatkami.

Glasal se probudila. Přišla na ní jakási noční můra. Otrhla si spoceně čelo. Přece se nebude děsit zlého snu. Právě před týdnem získala jistotu, že její rodinu čeká radostná událost. Melchizedech bude tak pyšný. Melchizedech? No ano, o něm byl ten sen. Viděla ho stát na pusté sněhové pláni, ale když se přiblížila, zjistila, že to nebyl její manžel, jen jakási jeho karikatura s prázdnými očima důlky a svrastělou kůží. Ne, nebude na to myslet. Byl to jen sen. Ale co když se jejímu muži něco stalo. Žije přece tak nebezpečně. Glasal vstala a přešla k oknu. Dívala se do tmy a její tvář byla bledá. Snad to byl jen sen.

Nurnští kráčeli temnotou po sněhové pláni. Jako jediní se vydali zpátky k městu, zatímco ostatní přeživší se po zmatečném boji uložili k odpočinku. Nurnští by už uvítali odpočinek pod pevnou střechou, zvláště Myšilov, který se v horečce setva držel na koni. Nebylo jim však dáno. Místo temných siluet domů se objevila záře šlehajících plamenů. Cahirent hořel.

Zvědaví dobrodruzi se rozjeli kupředu, aby zjistili, co se děje. Po příjezdu do města viděli v ulicích zmateně pobíhající skupinky ozbrojenců, občas bojující mezi sebou, jakož i prchající místní obyvatelstvo. Sem tam byli k vidění také halapartníci místního pána Zlyrana.

Než se Nurnští stačili zorientovat, byli sami napadeni skupinkou, které se líbily jejich koně. Několik útočníků však bylo zabito a ostatní uprchli. Družiníci si nemohli nevšimnout objemných pytlů, které měli někteří bojující s sebou. Rabování ve městě již probíhalo naplno. Nerabovali však zdaleka všichni. Někteří bojovali s každým, kdo jim přišel do cesty, jiní se naopak bojům vyhýbali. Ve městě vládl absolutní chaos, ve kterém se Nurnští ani v nejmenším neorientovali.

„Náhle Darlen ucítil, že ho kdosi tahá za kabát. Otočil se a spatřil sotva desetiletého chlapečka. „Dědeček je ještě v domě“, prohlásil klučina a ukázal na vedlejší dům, který vesele plápolal. „Zachraňte dědečka, prosím“, dodal, když viděl elfovo váhání a upřel na něj své nevinné dětské oči naplněné slzami. „Ehm, a kde by měl dědeček být?“, zeptal se opatrně hraničář. „Ve svém pokoji, asi spí“, odpověděl chlapec. „To sotva“, pomyslel si Darlen a začal se vyptávat na podrobnosti cesty do ‘dědečkova’ pokoje. Požár se naštěstí ještě nestačil pořádně rozhořet a do domu se dalo projít bez vážšího rizika. I pokoj starého pána našel Darlen snadno a za chvíli ho vynesl. Stařík zdvořile poděkoval, ale bylo na něm vidět, že není ve své kůži, a dobrodruhy záhy opustil i s chlapcem. Nurnští zůstali na místě nevěda co dělat.

„To je ten vrah“, ozvalo se zvolání, které přilákalo pozornost družiníků. Před nimi se objevilo několik postav, jež nurnští znali z hospody U hrocha. Tentokrát však neváhali vraždit ani ostatní družiníci, zvláště Krochta se překonával, a tak boj netrval dlouho a skončil smrtí všech nepřijemných svědků Burbagova řádní.

„To ‘sem rád, že se to vyřešilo takhle“, prohlásil spokojeně starosta liscannorský, když si

čistil kazajku, kterou měl celou od krve. „Žádný vyšetřování už nebude“. „No jo, Burbaga možná nečeká oprátka, che, che“, přidal se alchymista Detor. „Měli bysme vodcad’ radši zmizet“, navrhl Darlen a Burbag vehementně přikyvoval, jenže byli přerušeni. „Podívejte támhle“, zvolala Wulpin a její napřažená ruka ukazovala na pahorek za městem.

Tam stála postava s rozpraženými rukama a jen temní bohové vědí, co bylo příčinou slabé záře, která vrchol pahorku osvětlovala. Pojednou začal od postavy směrem k městu plynout dým fialové barvy, který jako by ve tmě nepatrně zářil. Zdálo se, že se dým jen pomalu přibližuje, ale ve skutečnosti to byla pouhá chvíle, než pohltit celé město. Všechny postavy ve městě se brodily fialkovým kouřem sahajícím po kotníky, nevědouc, co si o tom mají myslet. Trvalo však jen několik okamžiků, než se dým zase rozplynul. A pak to začalo. Nejříve se začali plašit koně, a až po chvíli si dobrozí snazíci se je uklidnit všimli, že mrtvolý ležící všude kolem se začínají hýbat.

„Rychle všichni pryč“, zavelel Krochta, a ostatní by rádi splnili jeho příkazu, ale ne každý kůň poslouchal svého pána. Detor se snažil získat znovu vládu nad svým ořem, zatímco se kolem něj stahovali postavy, které Nurnští před chvílí sami zabili. „Zpátky, držte se pohromadě“, volal čaroděj z Bažiny, když v tom si něco uvědomil. Otočil se ke koni přivázaném k jeho sedlu, ne kterém vzlé tělo nebohého Melchizedecha, aby ho později mohl řádně pohřbit v Liscannoru. Jeho pohled se setkal s prázdným, leč vidoucím pohledem bývalého elfa. Rychle odsekl provaz poutající koně a zahnal ho od sebe. Tělo elfího kouzelníka se svezlo do sněhu a znovu se začalo škrabat na nejisté nohy.

Darlen se zatím snažil pomoci Detorovi, ale sám nezvládl svého koně a spadl do sněhu. Zombie se blížily ke své kořisti, a tak musel zasáhnout Krochta ke několika bílými střelami zjednat pořádek. Morhed se svým psem se pustili do zbytku a několik dalších družiníků se připojilo střelbou. „Pozor, za tebou“, zaslechl Darlen varovný hlas a obrátil se. „Melchizedechu“, zarazil se na chvíli, ale jeho pes neváhal a utrl mrtvému nohu.

„To byl poslední“, volal Krochta a Darlenovi se ulevilo. Ne však nadlouho. Zaslechl za sebou temné bručení, a když se ohlédl, hrůzou strnul. Medvěd, předchozího večera zabitý v aréně, se k němu blížil nepříjemnou rychlostí, přestože

běžel pouze na třech nohách, neboť pahýl čtvrté se jen volně kymácel. Medvědomo tělo bylo krutě posekané, známka to včerejšího boje, ale nezdálo se, že by mu to zvlášť vadilo. Morhed pevněji sevřel násadu svého kopí a snažil se nabýt zpět strachem ztracenou sebedůvěru. Když se nemrtvé zvíře přiblížilo na dosah, elf vyrazil a vbodl mu kopí do těla. Naštěstí se přidal také Moskýt se svými blesky, a tvor definitivně zahynul. Zpocený Darlen se dobelhal ke svému koni, který se naštěstí zastavil nedaleko, a spolu s ostatními, kteří už své koně rovněž zvládli opustili nebezpečné město.

Nutno dodat, že druid Myšilov přečkal celý boj v sedle svého koně v horečkách nevědouc o světě kolem, a jen šťastně náhodě mohl děkovat za to, že si ho nikdo nevybral jako cíl svého útoku.

Nurnští se asi hodinu potáceli temnotou, než se uložili k odpočinku ve sněhové závěži. Naprosto vysílení okamžitě usnuli, až na Darlena, který měl první hlídku. Víčka se mu klížila, a tak aby se rozptýlil, vyndal dva utajované svitky, které našel, když zachraňoval ‘dědečka’. První z nich obsahoval prorocství, a Morhed s překvapením zjistil, že král jej nepřečetl celé, ale vynechal dva poslední verše. Zněly takto:

*Jen bezpečí dá tvému domu
meč a vůle silná k tomu
Pak smrti zlého získáš moc
co vždy ti přijde na pomoc
Zas ladem nechat byl by hřích
co život drží smrtelných*

Na druhém svitku byla zapsána králova odpověď vědmě:

*Moudrá máti, stará vědmo
chci teď zmíniti se letmo
o tom co se mi zas stalo
(neboj, zdržím Tě jen málo)
To tak včera po obědě
když jsem zmůžen chrápal, vsedě
Přines mi posel list
a já ho hned začal číst
Ale, což jsem tolik pil?
svým očím jsem nevěřil
Divl jsem se převelice
co mám zase za opice.
Jakkoli to nemám rád*

*začal jsem se probírat
Vody chladné na ten trik
padlo džberů několik
Ač jsem se již vodou dávil
výsledek se nedostavil
Oči stále svoje vidí
Ty mi tu chceš strašit lidi!
Tvoje panikářské křiky
postraší mé námezdníky.
Teď když vítězný byl boj
Nechci žádný nepokoj!
Nevíš, co je dobrý mrav?
Oběšenci dle mých zpráv
si neztěžují na závrat'.
Tak se rychle sbal a ztrat'!*

Darlen oba svitky několikrát pečlivě prostudoval, čímž mu příjemně uběhla hlídka, načež vzbudil Krochtu. Čaroděj byl sice poněkud nevrlý, ale zabalil se do dek a začal hlídkovat. Pojednou se mu zdálo, jakoby zaslechl řinčení řetězů, ale skučící vítr mu zabraňoval odhadnout vzdálenost. Nakonec však spatřil siluety několika postav. A ony spřily jeho, nebo spíš koně obklopující tábor.

„Vstávat, honem“, vykřikl Moskyt a začal kopat do ostatních družiníků, zatímco se temné stíny sápalý na jejich koně. Strhla se bitka. Útočníci neměli ani tak zájem bojovat, jako ukrást koně. Všichni byli oblečeni jen v jakýchsi hadrech, což v panující zimě nebylo mnoho. Jejich zbraněmi byly řetězy, které měli přikovány k rukám a používali je jako kyje. Nurnští si s polozmrzlými lupiči nakonec poradili, ale přišli při tom o dva koně.

„Takže chybí kůň Wulpin a Myšilova“, prohlásil nakonec Burbag rozhlížeje se po okolí. Myšilovovi to ovšem bylo jedno, protože měl vysokou horečku, a navíc ho při boji přišlápl kůň, takže jen ležel zabalen v kůžích a třásl se. „Tady jeden žije“, zavolal Darlen od prohlídky padlých. „Tak si ho poslechneme“, ušklíbl se Krochta.

„Proč ‘ste nás přepadli?“, vyjel na zajatce Burbag sotva se probral. „Potřebovali ‘sme vaše koně“, vysoukal ze sebe nebožák, který neměl daleko k umrznutí. Nakonec z něj ještě vylezlo, že byli zavěni na nucených pracech v blízkém kamenolomu, ale před několika hodinami tam přišel nějaký kroll, který je všechny pustil, když předtím zřejmě zlikvidoval hlídky. A oni se pak chtěli dostat co nejdál odsud. Výslech skončil vraždou zajatce,

čehož se s radostí ujal masový vrah Burbag.

„Všichni jsou zase pryč, pane, pronásledují ho. Stopy vedou směrem k průsmyku do zadního údolí. Jestli to je Soyo, tak se zřejmě vrací do své pevnosti“.

„Pevnosti? Pouhá zřícenina. Che. Co by tam dělal. Zdi jsou rozpadlé, bránit se tam nemůže. Kolik lidí jelo za ním?“.

„Asi třicet, pane. Všichni, kdož přežili noční boj nebo se vrátili z předchozího pronásledování“.

„Jenom třicet, a byli jich skoro dvě sta. Ale přežili jenom ti nejsilnější“.

„To ano, pane. Asi čtvrtina městských domů byla vyplněna. Mnoho lidí zemřelo“.

„Kašlu na lidi. Tady jde o mě. Ale pravda, neměli se pouštět sami do sebe, bylo by jich víc“.

„Byli zmateni, když jste se rozhodl zabít Drobrada s Hraboldem“.

„Byli to zrádci, chtěli mě zabít“.

„Ehm, ...nevím, pane“.

„A jaktože oba zmizeli, když ‘sem dostal toho vraha, co?“.

„Možná náhoda“.

„Nevěřím na náhody. Kdybych věřil, že příznaky proroctví jsou jenom náhoda, už bych tu nebyl. Ne, oni si prostě chtěli rozdělit moje území. Nevěřili, že existuje nějaký Soyo a já v tu chvíli ostatně taky ne. Domníval jsem se, že proroctví mluvilo o nich“.

„Ne, pane. Oba byli už dávno mrtví, když...“.

„Ano, vím, vím. Ale nyní už víme, že je to ten pravý Soyo, a máme jeho stopu. Je přece sám, nemůže uniknout“.

Ráno se dobrodruzi vydali k průsmyku, kterým chtěli opustit údolí. Všichni potřebovali odpočinek. Aleodejit z údolí nebylo jednoduché, průsmyk byl totiž dokonale zasypán lavinou. Tudy cesta ven nevedla.

Nurnští se tedy zkroušeně vydali do blízkého lesa, kde se hodlali utábořit. Do města se vrátit nechtěli, neboť nevěděli, jak tam dopadla situace po jejich odjezdu. V lese pak za pomoci magie rozdělali a udržovali oheň a léčili si své šrámy. Hraničářská magie byla použita i na druida Myšilova, kterému se tak alespoň snížila horečka,

na úplné vyléčení by však byla spíše potřeba teplá postel.

Druhý den se tedy přeci jen vydali zpět do Cahirentu. Město bylo pusté, nikde nebylo vidět ani živáčka. Některé domy byly vypálané, ale většina byla v pořádku, i když pečlivě zavěšené okenice byly důkazem, že situace se ještě nevrátila do starých kolejí.

Dobrodruzi zamířili k hospodě. Bylo zavřeno. Burbag proto rázně zabouchal na vrata. Otvřela se okenice v patře. „Je zavřeno“, ozámil jim nedůtklivý hlas. „Chtěli bysme přespat“, zavolal Krochta. „Je zavřeno“. „Zaplatíme“. Okenice se pootevřela trochu víc a jakási tvář si je zkoumavě prohlížela. „Co je mu?“, zeptal se muž a kývl směrem k Myšilovovi, který se opět sotva držel v sedle. Celodení pochod ho značně vyčerpal. „Je nemocný“, odvětil Moskyt, „Potřebuje do postele. „Ukažte“. Družiníci nadzvedli druida, aby byla vidět jeho tvář. Nevypadal jako zombie. „Dvěstě zlatých“, oznámil muž. „Dobrá“, souhlasil Krochta. Ani nehodlal smlouvat.

Nakonec nurnští zůstali v hospodě dva dny. Všichni se zatím vyléčili, hlavně díky hraničářské magii, a dokonce i Myšilov se cítil po dlouhé době dobře. Pak družina opět opustila teplé obydlí a vydala se do panujícího mrazu.

Dobrodruzi se dozvěděli, že hned po temné noci, se v Soyových stopách vydala skupina pronásledovatelů. O geografii však měli místní obyvatelé jen velmi mlhavé představy, protože oni to tu znali a nepotřebovali si tudíž kreslit mapy. Dobrodruzi se tedy dozvěděli jen velmi zběžně, kudy cesta k Soyovu hradu vlastně vede.

Plání pokrytou sněhem kráčely dvě postavy. Člověk a kroll.

„Dobrá práce“, prohodil kroll.

„Nemělo to velkou sílu“, opáčil druhý,

„Lavina předtím padla jen před několika dny, nebylo ještě moc sněhu. Někteří nejspíš přežili“.

„Nepřežijí dlouho“, ošklivě se usmál kroll, „Vlci je najdou a poradí si s nimi. A my jim pomůžeme. Byli to ale určitě všichni?“.

„Od města do průsmyku jeli dva dny, nikdo jiný zatím za nimi nevyjel“, dostalo se mu odpovědi, „A pokud někdo vyjede, dorazí na hrad až tam budeme všichni a hrabě stačí nabrat nových sil. Stejně jich tam moc nezůstalo, tohle byla

poslední větší skupina“.

„Máš pravdu“, uchechl se kroll, „Po té noci. Škoda, že Barghed zemřel, údolí už mohlo být naše“.

„Údolí bude naše. Než skončí zima.

Zlyran se tu sám zavřel, sám se chytil do pastí. Není úniku“.

Dva dny trvalo dobrodruhům, než dorazili k průsmyku, kterým museli cestou k Soyovi nutně projít. I tady spadla lavina, ale tento průsmyk nebyl tak neschůdný jako ten, kterým přijeli z Gwendarronu. Počasí jim cestou rozhodně nepřálo. Před průsmykem se tedy raději utábořili, aby načerpali nových sil. Několik koní by však námahu nevydrželo a proto byli zabiti alespoň na jídlo. Řezník Burbag se rád chopil jejich porážky. Pouze Krochta trval na tom, že jeho kůň půjde s ním, ale ten krátce po vstupu do průsmyku odmítl poslušnost. Cesta rozhodně nevypadala moc vábně. I bez koňů ale nurnští zdolávali obtížný přechod, co jim síly stačily. Pro lidi ovšem cesta nebyla tak neschůdná jako pro koně. Na druhou stranu se dostali.

Hned za průsmykem nařídil Burbag odpočinek. Všichni ho potřebovali. Na družinících už se opět začalo podepisovat dvoudení putování mrazivými horami.

Po nějaké době si dobrodruzi všimli, že nejsou sami. Dvě siluety sotva prosvítaly padajícím sněhem. Nurnští sáhli po zbraních. „Kdo jste“, zakřičel Burbag, ale jeho slova zanikla ve skučení větru. Vyjednávání nicméně začalo. Nakonec se ke všeobecné úlevě ukázalo, že se jedná o dva členy předchozí výpravy pronásledující hraběte Soya.

„Já ‘sem nějaký eee a tohle je Kryšpín“, představil mladý elf sebe a svého hobitího společníka, „My ‘sme teda jako šli s tou výpravou ve stopách toho bastarda co ve městě vykouzlil tu příšernost, ale tady v tom průsmyku na nás spadla lavina. Já se z ní sotva dostal, a pak ‘sem narazil na dalších pár lidí, jenže potom se přihnali vlci. My dva ‘sme jen o vlasek unikli a chtěli ‘sme se pokusit projít průsmykem zpátky“. To znělo věrohodně. Nurnští tedy oba přijali mezi sebe. Při boji proti hraběti Soyovi bude potřeba každá pádná ruka.

Už se blížil večer, když dobrodruzi narazili na vesnici. Siluety zasněžených chalup ve

větru ženoucím sněhové vločky vypadaly, jako by se pohybovaly. Přesto však působily podivuhodně mrtvým dojmem. Nikde nebylo vidět živáčka. A přece. Uprostřed vesnice byla studna a u ní stál jakýsi muž. Nabíral vodu. Ba ne, nenabíral. Otočil se a jeho tvář nebyla tváří lidskou. Možná kdysi, ještě nedávno. Ale teď už ne. Muž se pomalým potácivým krokem vydal k Nurnským. A kolem se objevily další postavy. „A sakra, Soyovo maso“, zaklel Detor a připravil si kuši. Ostatní rovněž vytáhli zbraně.

Boj však netrval dlouho. Krochta použil několik svých oblíbených bílých střel a do zbytku se Burbag pustil svým obuškem, až hnjící maso létalo na všechny strany. Obyvatelé pokojné horské vesničky konečně došli pokoje. Alespoň ti slabší. Ti silnější už byli odvedeni jinam.

Dobrodruzi uvítali možnost vyspat se zase v teple, kterou jim naskýtaly opuštěné vesnické chalupy. Vybrali si tedy tu, jež vypadala nejútulněji, rozdělali v krbu oheň a ohřáli si zmrzlé údy. Kromě hlídky pak všichni upadli do blahodárného spánku.

A druhý den šli zase dál. Počasí se snad proti nim spíкло. Nebo to nebylo počasí? Kdo ví? Ale aspoň vítr se trochu ztišil. Už bolestivě nepronikal na každé nechráněné místo a nesvištěl dobrodruhům v uších, zato přinášel jiné zvuky. Vytí vlků. Daleko? Blízko? Kdo mohl říct? Druzi stoupali.

„Hele“, zvolal pojednou Krochta, „Kolem takovýhodle kamenu už jsme dneska šli“. Kousek od nic vyčníval ze sněhu vršek kamene. Při bližší prohlídce se rozhodně zdál opracovaný. „To není ten samej“, kroutil hlavou Burbag, „Byly by tu naše stopy“. „Neříkám, že je to ten samej“, bránil se čaroděj, „Jenom podobnej“. „To by moh’ bejt patník, a to by znamenalo, že ‘sme na cestě“, prohlásil s úsměvem Darlen, „A ta cesta asi vede k tomu Soyovu hradu“. Druzi radostně vyrazili dále. Všechny zřejmě vyhlídka na brzký příchod do nekromantova hradu potěšila.

Množství sněhu, hnané silným větrem, značně omezovalo viditelnost. Nurnští však šli neohroženě dále, až před sebou spatřili temný stín. Nějaká budova.

„Zpátky“, zařval Krochta, snaže se překřičet skučící vítr, „Musíme se domluvit, co podniknout“. „Ale co vlci?“, optal se Myšilov.

„Řek’ bych, že ‘sou stále blíž“, prohlásil Darlen. Vítr však neumožňoval lépe odhadnout vzdálenost lýtých šelem. „Stáhneme se a připravíme se na boj“, rozhodl Burbag, a tak se nurnští vydali ve svých stopách zpět.

Teď už vytí nepřinášel vítr. Ozývalo se nedaleko, těsně za hranici viditelnosti, a s ním i štěkot. Když si dobrodruzi řádně namáhali oči, mohli tu a tam zahlédnout šedý stín, ale množství sněhu ho zářpětí znovu skrylo. Vlci byli všude kolem. Ale útok nepřicházel.

„Je mi hrozná zima“, cvakal zubama Myšilov. „To je tím, že si se přestal hejbat“, oznámil mu Darlen. „Musíme do hradu“, prohlásil Krochta, „Chtěj, abysme tam šli“. A tak šli.

Druzi vstoupili místem, kde snad kdysi bývala brána, na nevelké nádvoří. Bylo tu pusto a prázdno. I vítr se utiřil. Pak se ozvalo zavrzání dveří a na nádvoří se začali hrnout nemrtví. Kostlivci, zombie a ghúlové. A ze zadu zaútočilo několik vlků. Rozhodující boj začal.

Nemrtví obklopili družinu ze všech stran, marně se je snažil Krochta zlikvidovat bílými střelami. Ač jich mnoho padlo, stále byli v přesile. Do boje se rovněž zapojil velitel nemrtvých, bezhlavý rytíř. Jeho obouruční meč nebylo možné zastavit a na Burbagově těle zanechalo nepěkné rány. Naštěstí krollovi přispěchal na pomoc Moskyt se svou magií rytíře zneškodnil. I ostatní nepřátele se podařilo zlikvidovat, ale za cenu příliš velkých ztrát. Wulpin ležela ve sněhu ochromena otrávenými pařáty ghúla. Vedle ní spočívalo tělo Detora, který byl v boji těžce raněn a ztratil vědomí. Stejně tak hobit Kryšpín. O kus dál byl sním zbarven do ruda krví elfa eee roztrhaného vlky. Burbag byl těžce raněn a sotva se držel na nohou, Darlen rovněž krvácel z několika ran. Krochta byl zcela vyčerpán, své magické schopnosti v tomto boji vyčerpal až na samé dno. Jediný, kdo v boji snad zárazem neutřil žádné zranění, byl druid Klabzej, jehož nevalné bojové zkušenosti se však na střeše stáje nemohly mnoho uplatnit.

Dobrodruzi si ani nestačili vydechnout, když z domu vyšli dva statní krollové. Burbag si mohl jen závistivě prohlížet jejich svaly. A za nimi... Za nimi se objevila štíhlá postava zahalena v černořialovém plášti. Pod helmici však nebyla lidská tvář, byla tam pouhá lebka. Soyo. Nemrtvý temný mág - liche. Nekromant, který se dokázal

vrátit po smrti zpět na tento svět.

„Vzdáváme se“, zvedl ruce Krochta. Ostatní nic nenamítali. Krollové přistoupili blíž, obrovské kyje pevně svíraje v rukou. „Odhoďte zbraně“, oznámil jeden z nich po chvíli napjatého ticha, kdy Nurnští nevěděli, zda se do nich krollové pustí, či nikoliv. Poslechli.

Za chvíli už všichni včetně raněných seděli v chladné podzemní cele, když předtím byli dokonale obráni o vše co měli. Zůstali jen v šatech. Jeden z krollů jim přinesl několik pokrývek. Nebyly zvlášť teplé. Druzi si všimli, že má na ruce několik prstenů. Někteří je poznali. „Můj pán říkal“, prohlásil kroll, „že tu někdo z vás umí používat magii, tak prej pokud ji použije, tak ho budu moct osobně stáhnout z kůže, a všechny ostatní taky“. Krochta soustředěně studoval podlahu cely.

„To ‘sme dopadli“, oznámil všem Burbag zjevnou skutečnost. „Co s náma bude teď?“, zeptal se Kryšpín. „Doufám, že to dotáhnou aspoň na ghúla“, ušklíbl se Krochta. „Já bych teda dal přednost upírovi“, prohlásil Darlen. „To já konečně taky“, zamyslel se čaroděj, „Ale i takovej fext nebo spektra... Jenom mumii bych nechtěl bejt, to rozhodně ne. Zafačovanéj do nějakýho hadru“. „A co je to fext?“, zajímal se Kryšpín. „Já nevím, že ještě máte náladu na žerty“, zakroutil hlavou Burbag. „Z tebe bude pěkně silnej ghúl“, zazubil se na něj Darlen. „Nechť bys mě radši vyléčit?“, zabručel kroll. „A ty bys moh’ říct, co budeme dělat, ‘si vůdce“, obrátil se na něj Moskyt. „Co můžeme dělat“, pokrčil rameny Burbag, „Budeme čekat“. A tak čekali.

Ráno se dveře cely otevřely a jeden z krollů hodil dovnitř dvě kostky. „Kdo hodí nejmíň, bude s náma“, oznámil Nurnským. Nervózní dobrodruzi začali metat. Polovina z nich se třásla jako osiky, zvláště druid Myšilov, který vypadal, jako by to u těch osik nacvičoval. Los nakonec určil Burbaga.

„Kam mě vedete?“, chtěl vědět vůdce Nurnských, když za ním zaklaply dveře cely. „Hned se to dozvíš“, prohlásil kroll s úsměvem.

Burbag byl doveden do místnosti, kde naproti dveřím seděl v křesle Soyo. Burbag na něj pohlédl... a najednou zjistil, že nemůže odtrhnout zrak. Musel se dívat do jeho rudých očí. Vyschlo mu v hrdle. Nebyl s to se soustředit na nic jiného, než na dvě oči. Na dvě oči, které se stále

přibližovaly, až ho pohltily. Uvázl v těch očích a stal se jejich otrokem.

Když dobrodruzi po čase vzpomínali na Soya, uvědomili si, že si nedokážou vybavit, jak ty jeho oči vlastně vypadaly. Měl vůbec nějaké oči? Nebyly to pouhé prázdné oční důlky v lebce? Určitě z nich ale sálalo nepřijemné rudé světlo. Ale v Soyově obličejí žádné rudé světlo nebylo. Jen, podívali-li jste se do těch nepřátelských očí, které tam možná ani nebyly, a přesto byly hroživě skutečné.

Po setkání se Soyem byl Burbag odveden jinam, než dosud setrvali ostatní. Nová cela byla podstatně pohodlnější. Na zemi bylo několik kavalců a také deky byly teplejší. Kromě toho byli v cele další dva vězni, trpaslík Drum a elf Vrána. Byli ve skupině pronásledovatelů, na které spadla lavina. Shodou okolností se jim podařilo uniknout vlkům a padli do zajetí.

Po vzájemném představení si Burbag sedl stranou a snažil se přemýšlet. Co mu vlastně Soyo chtěl. Vždyž celou dobu nepromluvil. Nebo ano? Proč je sem, u všech bohů, ten všivák Zlyran poslal? Proč...

„Určitě ho někde mučej“, prohlásil zasvědčeně Krochta. „Ba, ba“, pokýval hlavou Dalen, „Chudák Burbag“. „Co nás tu jen čeká?“. Byl už večer a krolla odvedli ráno. Na zemi ležel kus obilné placky, Burbagův díl. Jídla Nurnští moc nedostali. A Burbag si zatím pochutnával na mase. Vězni v druhé cele byli lépe živeni. A Myšilov zatím pozoroval placku. Kručení jeho břicha umocňovalo ponorou atmosféru cely.

V tom se na schodech ozvaly kroky. že by se vracel Burbag? Nikoli. Opět kostky. „Co je s našim kamarádem?“, osmělil se k otázce Krochta. „To se brzo dozvíš“, zazubil se kroll, „Házejte“. Kostky putovaly třesoucíma se rukama nurnských hrdlořezů. „My čtyři máme stejně“. Krollové se na sebe podívali. „Tak vás rozpočítáme“, prohlásil nakonec jeden. Na chvíli se zamyslel. Pak začal:

Bum, bum, bum
kdo dostane rum
Ty!

Los padl na Detora. „To je podvod“,

bránil se alchymista, „Voni si mě vybrali“. Ale kroll ho popadl za límec a vynesl z cely. Družiníci ještě chvíli slyšeli kvílet hobitův vysoký hlásek.

Další den ráno přišla na řadu Wulpin. „Co s nima jenom dělaj?“, usilovně přemýšlel Krochta. „Dělej z nich nemrtvý“, odvětil Darlen. „To snad ne“, řekl pochybovačně čaroděj, ale zamrazilo ho v zádech. „Dyk si včera říkal, že bys chtěl bejt fext“, připoměl mu hraničář. „Hele“, ozval se Kryšpín, „A co bude ze mě?“. „Dároš“, odpověděli mu Krochta i Darlen současně. „Co je to dároš?“. „Ale to už vlastně je“, doplnil po chvíli Moskyt. „Co s nima jenom dělaj?“.

„A pak Zlyrana natáhнем na skřípec a budeme ho mučit, až se z něj bude kouřit“, řval na celé kolo Detor, řádně svá slova zapisuje z pálenkou, kterou vyžebrał na krollech. „Baž“, udeřil Burbag pěstí do země, „Musí zaplatit za tu zimu, za ten mráz a za ten srab, do kerýho nás dostal“. V tom se otevřely dveře a dovnitř vešla Wulpin. „Ahó, Wulpino. Dej si“, přivítal hraničářku srdečně Detor a podával jí flašku. „Fiha, vy si tu žijete“, hvízdl Wulpin. „Deš s náma na Zlyrana?“, zeptal se Burbag. „No jasně“. „Tak si tady vem maso, máme ho spoustu“.

„Ale dneska už jim ty placky schovávat nebudem“, prohlásil Myšilov, když kroll přinesl oběd. „Nemrtví nejedí“. „Nenažranče“, zabručel Krochta, „Bez tak si ten zbytek v noci sežral ty. Ale máš pravdu, nechávat jim to nebudem“.

Krochta pohlédl Soyovi do očí. ‘Nelidské oči’, pomyslel si. A sklopil zrak. Dalo mu práci vymanit se z moci těch očí, ale podařilo se. Přesto je ale stále cítil. Cítil, jak ho pozorují, jak mu pronikají do mozku a prozkoumávají ho. Měl chuť se do nich opět podívat, podlehnout jejich moci a nebojovat dál ten únavný zápas. Ale vydržel.

Byl odveden do cely k ostatním a poznal, že se s nimi udála podivná změna. Ze své situace obviňovali Zlyrana a chtěli jeho smrt. Podlehlí Soyovým uhrančivým očím. Jediný on nikoli. A myslel si, že Soy o ví. Ale v tom se mylil.

„Tak vy si tady žerete, a tam se zatím Myšilov chvěje jako topol za bouřky“, rozčilil se Krochta při pohledu na ožralé družiníky a zbytky masa na zemi. „Napi se, škyt“, podal mu lahev

Detor. „Tohle ‘sou Drum a Vrána“, představil spoluvěžně Burbag, „Pudou s náma zakroutit krkem tomu hajzlovi Zlyranovi“. „Pěkněj bastard ten Zlyran, že jo?“, obrátil se na čaroděje Detor. „Jo, jo, hroznej“, přitakal Moskyt, který nechtěl ostatní popudit tím, že by s nima nesouhlasil.

Poslední v původní cele zůstal Myšilov. Nejdřív měl hroznou radost, že nemusí jít. Když ale odešel i Darlen, zůstal tam sám. Dostal strach. ‘Co se mnou teď bude?’, pomyslel si, ‘Co když na mě zapomenou? Co když mě tu nechají zemřít?’. Temné myšlenky se mu honily hlavou až do rána. Nezapomněli na něj. Ráno přišli.

Nakonec se nurnští sešli znovu pohromadě v druhé cele. Tam ale nezůstali dlouho. Krollové je vyvedli před zříceninu. „Tak“, promluvil jeden, „My vás teď pustíme, a vy za to zabijete Zlyrana“. „Jasně“, zvolal nadšeně Detor, „My ho sejmem. He, he“. „Fajn. Táhlety“, ukázal kroll na skupinku postav postávajících opodál, „Pudou s váma. Pomůžou vám“. „Dyť sou to zombiel“, prohlédl si skupinku blíž Darlen. „Jo, a dva ‘sou ghúlové“, poznamenal Burbag. Krochta si odplivl. Mezi zombijemi byl také elf ???, ale nikdo ho nelitoval. Byl s družinou příliš krátce.

„Tady máte svoje věci. Vaše zbraně a něco jídla“, hodil kroll před Numské řádně velký pytel. Družiníci si hromadu rozebrali. „Chybí moje kuš“, zjistil Kryšpín, když všechny věci pečlivě prozkoumal. „A moje zbroj“, přidal se Detor. „Já nemám meč“, zabručel Krochta, „A bez tížák mi taky sebrali, sakra“. „Ja chci svoji kuš“, vriskal Kryšpín. „Tohle je všechno, co ‘ste měli“, prohlásil neblomně kroll, „Víc nedostanete. A běžte už, ať jste do večera ve vesnici“.

A večer byli ve vesnici. Vybrali si pěkný dům na přespání, nemrtvé shromáždili na návsi a... A pak mezi ně Krochta poslal několik bílých střel. A nemrtvá těla se rozlétla do všech stran. „Co si to udělal?“, zařval na čaroděje Burbag. „Dyť nám mohli pomoci proti Zlyranovi!“. „Já s žádnějma nemrtvejma chodit nebudu“, opáčil čaroděj. „A tos je musel zabít? Eště teď Soy kvůli tobě zabije nás“. Čaroděj se tvářil uraženě. „Nezlob se na mě“, zabručel vůdce, „ale za tohle ti strhnu podíl z pokladu“. To Moskyta pobavilo, „A z čeho mi to jako strhneš, když vůbec nic nemáme?“. „Třeba eště něco najdeme“. „Tak smrt“, doplnil kdosi.

Ráno Krochta, který měl poslední hlídku, všechny probudil. „Tak co?“, zeptal se Burbag protíraje si oči, „Dělo se něco?“. „Slunce už vyšlo“, odvětil čaroděj a zašklebil se na krolla. „Snad eště vo ničem neví“, zadoufal Burbag. „Jasňačka, che, che“, vycenil zuby Moskyt a odešel si zbalit své věci. Burbag měl divný pocit, ale nemohl za nic na světě přijít na to proč. Raději se přestal namáhat přemýšlením a pustil to z hlavy.

Večer se dobrodruzi sesedli u táborového ohně. „Měli bysme připravit plán“, nadhodil Burbag, „Krochto, nemáš nějaký nápad?“. „Krochta... žádněj nápad“, oznámil čaroděj. „Co?“, podivil se Darlen, „Ale toho Zlyrana musíme nějak dostat“. „Krochta nechce na Zlyrana!“, protestoval liscannorský starosta. „Zlyran musí chcípnout, he, he“, ozval se Detor. „Správně“, přitakal Vrána. „Počkat“, utišil všechny Burbag, „Krochto, ty nechceš zabít Zlyrana?“. „Tak, tak“, zazubil se čaroděj, „Krochta nechce“. „Von je nějakěj divnej“, obrátil se vůdce na ostatní, „Takhle přece nikdy nemluvil“. „No jo, chová se divně“, souhlasil Darlen. „Krochto“, zadíval se čaroději do očí Burbag, „Umiš kouzlit?“. „Jó, to jó. Krochta umí“. „Tak nám něco vykouzli“. Čaroděj se poškrábal na hlavě, „A co jako“. „Třeba blesk támhle do toho stromku“. Moskyt se chvíli soustředil, ale nic se nestalo. „Nepovedlo se“, pokrčil rameny. „To von si z nás jenom dělá srandu“, prohlásil Detor, „Nechce jít na Zlyrana a myslí si, že bez něj nepudem, he, he“. „To snad ne“, nesouhlasil Darlen. Burbag se na čaroděje pozorně zadíval, „Hele, Krochto, skuz vykouzlit tady Kryšpínovi oslí uši“. „Có, proč zrovna mě?“, ohradil se hobit. „Mlč“, okřikl ho Burbag, „Je to jenom pokus“. „Ale já nechci“, protestoval hobit dál, ale Moskyt již pronášel zaklínadlo. Nic. Krochta se poškrábal na hlavě. Pak začal znova zařikávat. Stále nic. Pokrčil rameny, „Nějak to nefunguje“. „Tohle nehraje“, prohlásil smutně Burbag, „Tuhle šanci by si nenechal ujít“. „Myslíte, že je fakt blbej?“, ozval se Myšilov. „Už to tak bude“. „Ale co budeme dělat?“, otázal se Darlen. „Vím já“, zavrčel Burbag, „Zatím si pudem lehnout“.

Družiníci se brodili hlubokým sněhem. Počasí se opět začínalo zhoršovat. Celou cestu ze Soyova hradu do Cahirentu bylo poměrně hezky, teď však již opět foukal mrazivý vítr a z oblohy se valilo množství sněhu. Své posláním vzdali. Udělali

sice drobný průzkum kolem Zlyranova hradu, ale už předtím byli rozhodnutí opustit údolí. Snad až naberou nových sil, vrátí se.

Znovu se ozvali vlci. Vítr přinášel jejich vzdálené vytí. Nebo je nepřinášel vítr? A nebylo vzdálené? To se nedalo poznat. Nurnští šli každopádně dál, krok za krokem, vyčerpaní na těle i na duchu. A vlci stále vyli.

V tom se vzduchem mihl šedý stín a zakousl se do hrdla trpaslíku Drumovi. „Pozor“, zařval Darlen stojící vedle a vrazil šelmě do boku svůj oštěp. Objeví se další vlci a zaútočí na dobrodruhy ze všech stran. Začal boj o holé přežití. Burbag kolem sebe mlátil svým okovaným obuškem zanechávaje na šedých srstech vlků rudé skvny. Krochta se snažil pronést zaklínadlo, ale těžké tělo mu dopadlo na záda a povalilo ho na zem. Wulpin se bila až chlupy létaly, především tedy vlčí. Pak se jí ale jedna z šelem zakousla plnou silou svých čelistí do stehna. Hraničářka bestii zabodla do hlavy meč, ale její zrak začala zahalovat hustá bílá mlha, a zakrátku vinou ztráty krve upadla do bezvědomí.

Detor se snažil krýt mezi bojujícími, aby na něj vlci tolik nemohli, a případné dotěry zaháněl pažbou své kuše. Ve chvíli, kdy bylo nejhůř a jeden z vlků již ochutnával měkké hobotí masíčko, přispěchal na pomoc Burbag. Rovněž Vrána a Kryšpín mysleli více na svou obranu, než na přímý souboj, ale nebylo jim to nic platné a padli do sněhu vedle sebe. Burbag s Darlenem naštěstí stačili odehnat hladové šelmy, chystající se hodovat na jejich bezvládných tělech. Druid Myšilov se statečně bránil až do konce, a vydržel na nohou, dokud Burbag s Darlenem, za pomoci Detorových šípů, nezlikvidovali zbytek vlků.

Burbag krvácel z mnoha ran, ale jeho tvrdou kůži nebylo tak snadné prokousnout, takže zranění nebyla příliš vážná. Darlen naštěstí v hraničářské škole věnoval boji s vlky značnou pozornost, proto na tom nebyl až tak špatně, i když také utržil nejednu ránu. Více však bylo nyní potřeba jeho léčitelských schopností, nebož Wulpin, Vrána a Kryšpín byli těžce raněni a bez ošetření by mohli vykrváct. Krochtovi a Drumovi už ale pomoci nebylo. Jejich nehybná těla, potrhaná hladovými vlky, stačila vychladnout už během boje. Na dojetí však nebylo kdy.

„Musíme odtud“, prohlásil Burbag, „Určitě sem přídou další vlci, když ucejtěj krev.

Trpajzlika tu necháme, Krochtu berem“. „Všichni jsou unaveni“, namítl Darlen, „Potřebujou si odpočinout“. „Aspoň míli musíme ujít“, trval na svém vůdce, „Na bojišti zůstatvat nebudem“.

Lavina v průsmyku stále ještě bránila v cestě z údolí, ale Nurnští se nakonec přece jen rozhodli riskovat přechod. Postupovali jen velice pomalu.. Byla to velice namáhavá cesta. Co chvíli se někdo probořil. Několikrát se dokonce někteří družiníci propadli tak hluboko, že se ostatním ztratili z očí a museli se s největší námahou vyhrabat ze sněhu nebo dokonce být vyhrabáni s pomocí ostatních. Zvláště Detor měl jednu na mále, když se propadl do trhliny ve sněhu. Stalo se to téměř na konci průsmyku a všichni už byli značně vyčerpáni, a tak jen bezděčně přihlíželi, dostane-li se alchymista ze sněhu ven. Nakonec se to hobitovi podařilo, ale neměl daleko se smrti udušením.

Přechod přes lavinou zapadlý průsmyk se Nurnským nakonec přece jen zdařil. Dokonce se podařilo přepravit i mrtvé tělo starosty Moskyta, přestože se jim jednou málem ztratilo ve sněhu, ale Burbagovi se ho nakonec podařilo vyhrabat.

Noc již dobrodruzi strávili v zájezdním hostinci U Cempírků. Pravda, museli naštipat dříví a vysmíčit setnici, jelikož neměli ani vindru, ale horalé byli zvyklí v takové zimě držet pospolu a spokojili se s odvedenou prací.

A tak nurnští zabijáci vyměňovali svoji práci za nocleh a stravu, až se šťastně dostali do domovského Liscannoru. Na nikoho z nich tu nikdo nečekal, nepočítaje hostinského Jeremiáše. Ty, které čekali, se těch svých nedočkali. Melchizedech už nebude moci být pyšný na své dítě. Vždycky se mu kvůli dítěti posmívali. Smáli se mu, že dítě mít nemůže, protože to škodí magii. A své satisfakce už se nedožil. Nikdy se o svém dítěti nedozvěděl. O dítěti, které bylo počato noc předtím, než odjel na svou poslední cestu.

Prokletí krve

Getd z Ruindoru

Voda se začínala vařit. Týlie přestala drhnout špinavé prádlo a přešla k plotně. Vroucí

vodu nalila do konvice s čajem a promíchala vařící se fazole. Její muž byl ještě na poli a děti si hráli venku. Jejich křik se rozléhal po okolí. Něco se jí otřelo o nohu. To se kocour Majk hlásil o večeri. Týlie ho podržela za ušima a nalila mu do misky trochu mléka. Ještě jednou zamíchala fazole a vrátila se k prádlu.

Dodělala posledních pár kusů oblečení a mezitím vůně vařených fazolí naplnila dům. Týlie šla k plotně a ochutnala. Hotovo. “Večeře”, zavolala a začala plnit dřevěné misky. Najednou se zarazila. Očekávaný řev dětí blížící se k jídlu nepřicházel. Najednou si uvědomila, že křik ustal už před chvílí. Pohlédla na Majka. Kocour stál naježený na okně a prskal.

Týlie zděšeně vyběhla ven. Dvorek byl prázdný, jen dětské hračky se nepořádně válely po zemi. Uprostřed dvorku byla temně rudá skvrna. Vtom Týlie zahlédla jakýsi pohyb. Pohlédla tím směrem a spatřila malou shrbenou, téměř groteskní postavku. Její lebka byla podivně nelidsky deformovaná a dodávala jí démonický vzhled. Jen na krátký okamžik se Týliiny oči setkali s prázdnými očima, které nebyly očima lidské bytosti. Pak postava zmizela v křoví. A Týlie začala křičet.

Když se Tirdan vrátil z vyčerpán z celodenní práce na poli, našel svou ženu zhroucenou na prahu. Rychle k ní doběhl a vzal ji do náručí. Skoro se lekl, když spatřil její bolesti zkřivenou tvář pokrytou slzami. “Co se stalo?”, zeptal se Tirdan zděšeně. Pak se zarazil. “A kde jsou naše děti?”. Jeho žena se mu zkroutila v náručí a ztratila vědomí. Vzal ji do náručí a odnesl do postele. Pak se rozběhl po felčara.

“Stop je tu hodně”, prohlásil Kardes, když dokončil prohlídku zahrady. Jako letitý pytlák k tomu byl z okolí nejpovolanější. “Lidské, i když poněkud menší, všechny bosé”. “Pojídači”, zašeptal Tirdan sedící na prahu s hlavou v dlaních.

Okolostojící sousedi neřekali nic. Několik z nich už také přišli o některé ze svých potomků. Pravda, děti se tu ztráceli co si kdo pamatoval, ale poslední dobou začaly únosy přibývat. Na stížnosti chudých vesničanů vrchnost nijak nereagovala, žádné dítě ze šlechtického rodu se nikdy neztratilo. A vesničané měli příliš starostí, aby stačili uživit živé, než aby truchlili dlouho.

Vždyť je mohly potkat horší věci, sucho, mor nebo válka.

Zajuk vyšel ze dveří a položil Tirdanovi ruku na rameno. “Dal jsem jí vypít nějaké bylinky, to by jí mělo uklidnit. Ale byla to pro ni těžká rána, nemohu říct, za jak dlouho se z toho vzpamatuje”. Tirdan zvedl hlavu a očima plnými slz se podíval na doktora. Pak vstal a pomalým nejistým krokem přešel ke kůlně. Na chvíli zmizel vevnitř, a když vylezl, držel v rukou velkou dřevorubeckou sekeru. “Nenechám jim svoje děti”, oznámil sousedům a vykročil k lesu. “Počkej”, zavolal na něj Kardes, “Nemůžeš tam jít sám”. Tirdan se na něj podíval a v jeho očích bylo zoufalé odhodlání. “Musím”, řekl potichu. “Říkám, že nemůžeš jít sám”, opakoval Kardes, “Potřebuješ někoho, kdo bude držet jejich stopu”. Ostatní vesničané obrátili pohled na usmívajícího se pytláka. Myslí to skutečně vážně? Pak se rozběhli domů pro zbraně.

“A ta žena?”, zeptal se kníže Lorngh. Byl to vysoký muž ušlechtilých rysů. Vlasy měl černé jako havraní peří a jeho bradu zdobil nakrátko sestřížený vous. Jeho jasné hnědé oči se teď rozhlíželi po opuštěném dvoře. “Našli jí před několika dny”, odvětil důstojník, “Ležela na zemi a měla rozbitou hlavu. Místní felčar usoudil, že zřejmě bila hlavou o zeď, až ztratila vědomí a následně zemřela. Prý byla položená, od té doby, co ztratila děti”.

“Proč mě nikdo neinformoval?”, otázal se kníže a v očích mu jiskřilo. “Nevím, pane”, pokrčil rameny voják, “Zřejmě vás nechtěli obtěžovat hned po stěhování. Měl jste mnoho starostí...”. “Starostí”, zvýšil kníže hlas, “Tady se ztrácejí děti mých poddaných, a mě nikdo nic neřekne”. “Nestává se to příliš často pane”, důstojník se snažil zachovat klid. “To je zase služba”, pomyslel si, “Co po mně chce? Abych šel pro ty haranty na Bílý blata? To určitě”. “Nestává se to často”, zopakoval kníže, “Nestává se to často a jsou to děti chudáků, tak proč se obtěžovat, že. Třiadvacet mužů je už měsíc nezvěstných. Oni se vydali ty děti hledat, když vojáci neudělali nic. Tak to teď musí skončit”.

“Jak tomu mám rozumět, že jste ze zvědů, které jsem vyslal na Bílá blata, jednoho chytili?”. Lorngh začínal mít čím dál častěji pocit, že není úplně při smyslech. Správa nového panství

byla těžší, než zpočátku předpokládal. “Chtěl prchnout, aby nemusel splnit rozkaz, pane”, vysvětloval důstojník, “Prohlásil, že ho na blata nikdo nedostane”. “To je vojsko. Jenom chlastat a válet se z děvčkama, ale když dostanou rozkaz, tak rači utečou. Ale co by se taky dalo čekat od naverbovaných chlapců?”. V Lornghově hlavě se rozčilení mísilo s pochopením. “A ostatní?”. “Nikoho ze zvědů jsme neviděli od doby co opustili hrad, pane”, pokrčil rameny důstojník, “Těžko odhadnout, kolik se jich pokusilo splnit rozkaz. Každopádně pochybuji, že se ještě někdo vrátí”.

“Díky, můžeš jít”, propustil důstojníka kníže. Pak složil hlavu do dlaní. Proč se ze všech míst zrovna na jeho panství musí díť tohle? Myslel si, že je šťastný, když získal tyto pozemky a se ženou a dětmi se sem přistěhoval, ale nyní začínal pochybovat, že to bylo to nejlepší, co mohl udělat. Už několikrát si v životě musel poradit s lapky či zbojníky, ale tohle připomínalo spíš zápas s přízraky.

“Tati, tati, já dostal kance”. Do sálu se vrátil Targ, mladší syn knížete, se zářivým úsměvem na tváři. Následovala ho však Llianne, jeho matka a žena Lornghova, která jeho radost ani v nejmenším nezdílela. “Vrhl se na divočáka jen s oštěpem, ten mladý blázen, měl bys mu lov zakázat, dokud nedostane rozum”, sdělila Lornghovi přísně. “Ale jdi”, vstal kníže a oba objal. Nálada se mu zlepšila. “V jeho věku jsem už také kance složil. Jsem rád, že můžu být na něj hrdý”. “Přestaneš být hrdý, až si zlomí vaz”, prorokovala stále rozlobená Llianne. “Ale jdi, je silný a obratný, a bratr na něj dá pozor”.

Posel předstoupil před knížete. “Tak jak to dopadlo?”, zeptal se Lorngh, který ho již netrpělivě očekával. Posel se mírně uklonil a cvičeným hlasem přednesl zprávu: “Král vzkazuje, že v současné době nemůže poskytnout vámi požadované zvědy. Kvůli problémům na východě nemůže postrádat ani jediného muže”. “Cože?”, vybuchl Lorngh, “Ani jednoho zatraceného chlapa. Copak mu je jedno, že tady umírají jeho poddaní?!”. “Nevím, pane”, odvětil vyrovnaným hlasem posel, “Já pouze tlumočím, co mi řekl. Mohu odejít?”. Lorngh jen mávl rukou, posel se uklonil a opustil místnost. Kníže zuřil. Měl chuť vstát a rozbít všechno, co mu přijde pod ruku. Přesto ale zůstal sedět a ani se nepohnul, jen jeho rudá tvář dávala

tušit, co se uvnitř něj děje a také to, že by se nemuselo vést dobře komukoli, kdo by se přiblížil.

“Tak král nemůže postrádat ani jediného muže”, procedil Lorngh po chvíli mezi zuby. “Ani jediného muže”, zopakoval obraceje při tom každou slabiku několikrát na jazyku.

V tom se otevřely dveře a do místnosti vešla Llianne. Bez okolků zamířila k trůnu. Doslechla se, co se stalo, věděla rovněž, jak jejím muži na celém případu záleží a za léta manželství ho znala dobře, aby předvídala jeho náladu a postavila se mu po bok. Přistoupila k manželovi a jemně ho objala. “Ani jediného muže”, zašeptal Lorngh, přestože dobře věděl, že jeho žena ví všechno. Potřeboval si však někomu postěžovat: “Králi nezáleží na nějakém poddaném, stará se jenom o svoje spory se šlechtou”.

“Ale no tak”, chlácholila ho Llianne, “Přece si s tím poradiš i bez královny pomoci. Vždycky si se vším poradiš”. Lorngh se na ni podíval, pak ji obejmul a přitáhl k sobě. Její přítomnost ho vždy uklidnila. S klidnou myslí se lépe přemýšlil. Musí si poradit sám. Samozřejmě. Byla hloupost spoléhat se na někoho jiného. A už se i rozhodl co udělat.

Políbil ženu a vstal. “Vypíšu odměnu”, prohlásil s úsměvem, “Potuluje se tu spousta žoldáků, někteří se jistě nechají najmout. A nezaleknou se nebezpečí jako tihle bažanti”. Llianne se na něj usmála a objala ho. Kníže se chvíli těšil z jejího doteku, ale pak ji jemně odstrčil. “Půjdu to hned oznámit”, prohlásil a vydal se za svým písařem.

Lorngh seděl v křesle a přemýšlel. Na průzkum Bílých blat se nikdo nehlásil, a to už zvedl cenu na celých pět tisíc zlatých. Pověst o jejich tajemnosti a nebezpečnosti už se příliš rozšířila, nikdo nechtěl riskovat život.

Pojednou se ozvalo zaklepání a na Lornghovu výzvu vstoupil do komnaty sluha. “Pane, někdo se přihlásil”, oznámil knížeti. “Vážně”, zaradoval se kníže, “Rychle ho uveď”.

Do místnosti vstoupil muž. Byl vysoký, černovlasý a se sebevědomým výrazem pozoroval knížete. Oblečen byl v hnědé kalhoty, tmavě zelenou kazajku a vysoké kožené boty. U pasu mu visel meč. Lehce se uklonil a prohlásil: “Jmenuji se Brant. Slyšel jsem, že potřebujete zvěda, který by prozkoumal Bílá blata”. Kníže přitakal. “Dobrá”,

pokýval muž hlavou, “Požaduji dvacet tisíc zlatých”. Lorngh nevěřil svým uším. “Cože? Za to bych postavil celé vojsko”. “Můžete”, ušklíbl se Brant, “Pokud by to vojskobude ochotno dojít na blata, proč ne. Moje požadavky znáte. Pokud byste si to rozmyslel, najdete mě v hostinci. Odjíždím zítra dopoledne”. S tím se muž rozloučil a opustil komnatu, zanechávaje tak zmateného knížete vlastním myšlenkám.

Lorngh držel svou malou dceru za ručičky a snažil se ji přimět k udělení kroku, ovšem bez valného úspěchu. “Ale no tak”, ozvala se s úsměvem Llianne, “Nech jí. Je ještě malá”. Kníže vzal dítě no náručí a pevně je objal. Malja byla jeho největším potěšením. Po dvanácti letech, které uplynuly od narození Targa, už rodiče ani nedoufali, že by jim božové nadělili ještě další dítě, ač si holčičku tuze přáli. Ale nakonec se dočkali, a Lorngh byl přesvědčen, že je nejšťastnějším člověkem na světě. Zvláště, když se mu krátce po narození Malji podařilo získat Alterské panství. Tehdy ovšem netušil, jaké tajemství skrývají Bílá blata. Ale při hraní se svou holčičkou zapomínal na všechny strasti všedního života.

Najednou vběhl do komnaty sloužící. “Pane, vrátil se”, vyhrkl kvapně, “Ten muž se vrátil”. “Vážně?”, nevěřil kníže svým uším. Jemně uložil Malju do postýlky, políbil ji, a už rychle spěchal ven, aby získal dlouho očekávané informace o blatech.

Brant seděl na lavici a ustkával přineseneou kořalku. Jeho tvář byla bleďá, ale vyrovnaná. “Tak co jste zjistil?”, dotázal se ihned Lorngh. Stopař k němu zvedl oči, v nichž byla vidět únava. Vyndal zpoza opasku svitek a podal ho knížeti. Ten se na něj bez váhání podíval. “Je tam kompletní plán cesty do jejich tábora”, podotkl Brant. “Ano, ano. Jistě”, studoval Lorngh mapu, “Kolik jich tam je?”. “Asi padesát”, odpověděl Brant a pořádně si lokl kořalky, “Nedá se to dost dobře spočítat. Příliš se pohybují. A taky maj výbornej čich, nedá se nepozorovaně přiblížit moc blízko”.

“A ten jejich tábor, jak vypadá”, zajímal se dál kníže. “Tady je mýtina”, ukázal zvěď, “A na stromech kolem ní ‘sou takový rákosový hnízda. V tom žijou”. “A tohle?”. “To je skála. Z té mýtiny tam vedou velký dveře, za kterejma bude nejspíš jeskyně. Asi svatyně či co”, pokřčil rameny Brant.

“Dobrá”, pokýval hlavou kníže, “Ještě

probereme podrobnosti s velitelem posádky a co nejdřív vyrazíme”. “Beze mě”, podotkl stopař. “Co?”, podivil se Lorngh. “Říkám beze mě”, zdůraznil Brant, “Stačilo mi to jednou, nehodlám se nechat zabít”. “Ale my vás potřebujeme”, prohlásil kníže, ale mlčení mu bylo odpovědí. “Zaplatím”, skusil to z jiné strany. Brant se mu podíval přímo do očí. Pak pokýval hlavou. “Deset tisíc zlatých a dovedu vás sem”, zabodl prst do mapy, “Ani o míli dál”. Lorngh se zadíval do mapy. “Ale to je jenom na kraj jejich území”. “Já už dál byl”, prohlásil Brant pevným hlaem, “A rozhodně se tam nehodlám vyadť podruhé”.

“Proč nemohu jet s tebou, tati”, dotazoval se Lorngha Grek, jeho starší syn. “Je to nebezpečné”, odpověděl kníže zapínaje si zbroj. “Nebezpečné?”, podivil se Grek, “Sám si říkal, že nebezpečí zoceluje pravé muže”. “To je pravda”, přiznal Lorngh, “Ale ty nejsi ještě dost starý, a tato výprava bude těžká i pro ostřílené muže. Navíc tě matka bude potřebovat tady, seznámíš se alespoň s povinností, které ti připadnou až po mně převezmenš panství”. “Ale já bych ti mohl být v poji přínosem, umím bojovat”, naléhal mladík. “Už jsem řekl”, prohlásil rozhodně Lorngh, “Po dobu mé nepřítomnosti se budeš starat o běžný chod panství, spolu se svou matkou. A teď se pojď rozloučit”.

Lorngh následován svým synem vyšli na nádvoří, kde již čekala připravená setnina vojáků. Objal Targa, políbil Malju, která všechno dění kolem sebe pozorovala z náruče své chůvy, a pak k sobě přitiskl svou ženu. “Vrať se brzo”, zašeptala. “Vrátím se”, odpověděl kníže, “Jen co bude tahle ohavná záležitost vyřízena”. Naposledy se na Llianne povzбудivě usmál a vyhoupl se do sedla svého koně. Pak v čele svých vojáků opustil brány usedlosti.

Vojáci se plížili lesem. Podle plánu se již blížili k hranicím území nepřítel. Najednou se z křoví neslyšně vynořil Brant. Přistoupil ke knížeti. “Dva tu byli na hlídce. Když budete mít štěstí a nebudou se tu potloukat další, můžete zůstat ještě pěknou chvíli nepovšimnuti. Asi půl hodiny tímto směrem je jejich vesnice. Držte se stále přímo na sever. Je tu malá stezka, pokud ji dokážete sledovat. Pozor, asi sto sáhů na pravo od vás začíná močál. To je vše buďte s bohy”. Kníže pokynul stopaři, a

ten se opět stratil v podrostu. Tentokrát však mířil opačným směrem, pryč s nehostinných blat.

Kníže se svými vojáky postupovali podle Brantovi rady lesem. Blížilo se poledne a začínalo být nepřijemně dusno. V tom se zepředu ozvalo zachroptění. Jeden z vojáků, kteří šli v předu a prozkoumávali terén byl zřejmě zasažen. Lorngh dal pokyn k útoku. Jeho muži okamžitě vyrazili. Záhy je obklopile svištěcí šípky a několik mužů s křikem padlo. “Držte se při sobě”, vykřikl kníže když viděl, jak se vojáci rozbíhají do všech směrů potrestat neviditelné střeže.

A pak je sptařili. Nebylo pochyb o tom, že to byli lidé. Jejich pokožka však měla nepřirozenou bílou barvu a jejich hlavy byly na temeni nepřirozeně zúžené, jako by od malička nosili na hlavě těsný hrnec. Oblečení byli jen do několika hadrů. Jejich démonický vzhled způsobil, že Lornghovi muži zaváhali. Tvorové však nikoli a s kopími se vrhly na vojáky. Ti se ovšem záhy vzpamatovali a začala lítá řež.

Tvorové nebyli příliš zběhlí v boji jeden na jednoho, ale byli velice obratní a bleskurychle se pohybovali mezi stromy. Převaha vojáků však způsobila jejich porážku. Několik tvorů stačilo zmizet mezi stromy, většina však byla pobita. “Nemáme čas”, vykřikl Lorngh, “Musíme rychle za nimi, než se znovu připraví”. Vojáci následovali knížete, kromě několika, kteří se měli postarat o raněné. Většině však nebylo pomoci, neboť zbraně tvorů byly otrávené, proto nezbyvalo vesměs nic jiného, než přihlížet bolestivé smrti svých druhů.

Kníže zatím postupoval lesem bez vážnějšího odporu, pouze občas zasvištěl nějaký osamělý šíp. Vojáci se nakonec octli na mýtině. Na jejím konci se nacházela malá skála, v níž byly vsazeny obrovské dveře. Směrem ke skále se táhla souvislá řada hořících kúlů. Podél mýtiny rostly stromy v jejichž větvích bylo vidět podivné koule z rákosí a větví, hnízda tvorů.

Odpor opět narostl. Tvorové neměli už kam ustupovat a zuřivě se vrhli na vetřelce. Přestože hromadně umírali, nezdolně se vrhali do boje a vojáci křičeli bolestí po zásahu jejich otrávených čepelí.

Lorngh rozdával rány na všechny strany, když tu si všiml postavy vycházející ze dveří ve skále. Postava byla zahalena v plášti a obličej byl ukryt pod rozměrnou kápí. Pak se zastavila, zvedla ruce a začala se kolíbat, jakoby tančila v podivném

rytmu.

Najednou Lorngh ucítil, že se mu pod nohama ztrácí země. Chtěl jí opět dosáhnout, ale zjistil, že ho roce ani nohy neposlouchají tak, jak by měly. Rozhlédl se kolem sebe. Stomy kolem mýtiny nabraly démonických tvarů a zároveň gigantických rozměrů. Kniže měl pocit, že k němu natahují své větve a chtějí ho uchopit. Chtěl prchnout, ale jeho tělo se jen neovladatelně roztřásl. Pak zahlédl své muže. Zuřivě tloukli rukama kolem sebe, ale jakoby viděli jiného nepřítele, než tvory, kteří se k nim blížili a postupně je pobíjeli. Kniže si všiml, že skupina tvorů se blíží k němu. Viděl výraz jejich očí, v nichž se zračilo šílenství. A náhle jeho mysl zahlila hustá mlha.

Po cestě jel osamělý jezdec. Foukal studený vítr a už udeřily první mrazíky, ale jezdec si toho nevšiml, ač měl na sobě jen lehkou tuniku. Vítr si pohrával s jeho vlasy a ty mu padaly do očí, ale jako by to nevnímaly. Jeho oči stejně nevnímaly dění okolo, jen hleděly před sebe, jakoby někde v dálce cosi hledaly. Kůň kráčel volným krokem a jezdec v sedle se ani nepohnul, jakoby nechával koně ať si jde kam uzná za vhodné. A kůň mířil k domovu, tam kde tušil teplou stáj a plný žlab.

Ač bylo na dvoře usedlosti mnoho lidí, bylo tu patrné podivné ticho. Lidé spolu téměř nepromluví, a když, tak jen několik tichých vět. Kniže odjel už před dvěma měsíci a od té doby o něm nikdo neslyšel. Ani jeden z jeho mužů se nevrátil. První měsíc ještě uběhl ve znamení napjatého očekávání, ale nyní již všechny obcházela beznaděj.

Náhle vjel na dvůr jezdec a oči všeho přítomného služebnictva se k němu obrátily. Chvilí bylo ticho. “Pán se vrátil”, vykřikl náhle kdosi a všichni se náhle rozeběhli do všech stran tu novinu rychle oznámit dál. Po dlouhé době se lidé zase probudili k životu.

První sloužící přiběhl ke koni, aby pánovi pomohl slézt. Ve chvíli kdy se přiblížil však jezdceva ruka nacvičeným pohybem šáhla po meči a jedním dlouhým pohybem vytáhla zbraň z pochvy a odsekla muži hlavu. Ti, kteří to viděli, ztmuli uprostřed pohybu. Mnoho ostatních však již předávalo zprávu dále. Jezdcovi oči se náhle rozšířily, jako by až teď zjistil, kde vlastně je. Už

neměly ten nepřítomný výraz. Jezdec nasál vzduch, který byl cítit krví. Pohlédl na ohromené přítomné a pojednou se usmál a ladným pohybem seskočil z koně.

“Tati”, vyběhl ze dveří Targ s rozevřenou náručí, a chystal se skočit otci do náruče, když si všiml sloužícího ležícího na zemi v kaluži krve. Jeho překvapený výraz mu zůstal ještě po té, co mu čepel meče prořízla hrdlo. “Tati, cos to udělal?”, vykřikl Grek, který vyběhl za bratrem. Lorngh udělal několik kroků ke svému nejstaršímu synovi a napřáhl meč. Grek zůstal stát na místě jako by tomu nemohl věřit a jen na svou obranu pozvedl ruku. Ta zůstala ležet vedle jeho bezvládného těla.

“Néééé”, ozval se plačtivý výkřik, “Proč?”. Lianne právě viděla smrt svých synů a v zoufalství se vrhla na vrha svých dětí, toho, jenž býval jejím mužem. Její šat rychle začala barvit karminová krev, když se nabodla na připravený meč.

Vše se odehrálo velice rychle. Zkoprněli sloužící pozorovali krvavý výjev a až když se zrak knížete Lorngha obrátil na ně, pochopili nebezpečí a začali prchat. V tom jim však bránili ostatní, kteří se naopak hrmuli na dvůr, aby zjistili, co se děje. Ti, co se ke knížeti stačili ve chvíli své smrti obrátit čelem, viděli v jeho tváři široký úsměv. Jeho pohyby byly vycvičené mnoha hodinami šermu a rány dopadaly s ohromující silou. Zakrátko byl celý dvůr pokryt krví a kusy těl. Někteří prchli do domu, ale i tam si je kníže našel a dal svému meči ochutnat jejich krev. Jako by mu nadpozemská síla dala schopnost dohonit každého, kdo se mu pokoušel uprchnout, a rozsekat ho na kusy. Netrvalo dlouho, a všichni obyvatelé domu byli pobiti.

Všichni? Lorngh procházel domem a rozhlížel se, jestli se ještě někde někdo neskrývá. Vtom za jedněmi dveřmi uslyšel šramot. Bez okolků vstoupil s mečem připraveným udeřit.

Uprostřed místnosti seděla na poduškách děvčátko a hrálo si s hadrovou panenkou. Zvedlo své velké modré oči k přicházejícímu muži a pohlédlo mu přímo do očí. Chvilí tak na sebe hleděli. Náhle Marja otevřela pusy a vypadalo to, jako by o něčem přemýšlela. “Tá-ta”, vysoukalo ze sebe nakonec pomalu a roztáhlo pusy do širokého úsměvu. Pak vztáhlo ruce ke svému otci.

Meč v Lornghově ruce začal klesat a on udělal pomalý krok blíž k dítěti. To k němu stále natahovalo své ruce, dávaje najevo, že touží po jeho

objetí. Lorngh se spuštěným mečem pomalu došel až k holčičce. Už už se ho její ručičky dotýkaly, když se vymrštil meč a rudá krev potřísnila jemné polštáře. Kulaté dívčiny oči se stále upíraly na muže a zabodávaly se mu do mysli, ač v nich už nebyl žádný život. Náhle se před Lornghovými očima ztmělo, a on upadl v bezvědomí na zem.

Lorngh se probral a ucítil v ústech vlhko. Uvědomil si, že leží na břiše a obličej má v kaluži teplé a slané tekutiny. Zvedl se a zjistil, že je to krev. Podíval se vedle a pohlédl do páru velkých modrých očí, která na něho vyčítavě hleděla. A v tu chvíli si na všechno vzpomněl. Vzpomněl si, jak přijel do svého domu, jak šáhl po meči a jak poprvé udeřil. Jakou radost mu udělala vystříknutí krev. Jak zabil své syny a ženu. A jak před ním služebnictvo prchalo, a on je nemilosrdně zabíjel. Nemohli uprchnout, toužil vidět a cítit jejich krev a to mu dodávalo energii potřebnou k tomu, aby je všechny chytil a zabil.

Znovu si vzpomněl na tváře svých dětí a své ženy. Dívali se na svého milovaného otce a manžela a přitom hleděli do tváře smrti. Výraz jejich tváří mu nezmizí z mysli ani kdyby žil navěky. Jeho zrak znovu pohlédl do modrých očí. Chvilí do nich hleděl a po tváři se mu koulely slzy. Pak ukryl hlavu v dlaních a plakal.

Až po dlouhé době se zvedl. Vyhnul se pohledu očí své mrtvé dcery, ač ho cítil v zádech, a vyšel z místnosti. Na chodbě se pevně chytil zábradlí lemujícího schodiště. Cítil, jak se chvěje. Před očima se mu stále honil obraz jeho příjezdu domů.

Ale co bylo předtím? Pamatoval si, jak se se zbytkem svých mužů proboujel na podivnou mýtinu. Tam se jeho mysl ztratila v hluboké mlze nečistých magických sil. Ale pak? Před očima se mu objevila tvář. Vrásčitá tvář staré babice, odpudivá, ale nejhorší byly její oči. Z jejích očí se dívala smrt. Nebo ještě něco horšího. Setkal se však s touhle ženou? Byla to skutečnost nebo zlý sen? Nemohl se upamatovat. Byla toto čarodějka, která způsobila jeho nynější stav? Byla to ona, kdo z něj udělala stvůru?

Rozhlédl se kolem sebe. Všude se válela bezvládná těla. Ani jedno nejevilo známky života. Ale to bylo dobře. Lorngh si uvědomil, že pokud by spatřil čerstvou krev, neovládl by se. A začalo by to

znovu. Jeho zrak padl na nůž, který ležel na stole. Šáhl po něm... Ale nodokázal si vzít vlastní život. Chtěl ukončit své trápení, ale jeho vlastní ruka odmítla udělat jednoduchý pohyb. Tělo už ho neposlouchalo. Nebylo mu dovoleno celou věc milosrdně ukončit. Se vzpomínkou na smrt svých blízkých je mu souzeno žít dál. Jeho prokletí na něj znovu dopadlo jako kámen. Najednou se rozběhl a běžel pryč z místa svého žalu. Běžel pryč, daleko. Daleko od lidí, kterým ublížil. Daleko od lidí, kterým ublížit mohl.

Víno..., krev... a zase krev!

*Alwynn Bílá Ruka
Z opilstiny přeložil Getd z Ruindoru*

Ráno. Liscannor. Štěbetání ptáků znělo ze všech stran. Jarní zelen potáhla svými barvami louky, lesy, stromy a lidi.

Malý vrabec pěkným dlouhým letem z výšky s malou píruetou dosedl na dřevěnou ceduli. Bylo na ní: "Orglaff Bezbrada - Správce hřbitova". Postava, která ji před chvílí s černým uhlem opustila, škrtla nápis "Správce hřbitova," a připsala elfí rukou: "Hrobník". Přitom se strašlivě uchechtla a vzdala hold bratrovi, za časně vzbuzení.

Vesnice se probouzela.

"Uff...Ách! Co se děje?... Jo! Jo? Kde to sem?... Jo! Tady. Néé... nechte mě bejt! Pomoc! Néé. Uff. Kdo sem?! Jo! Orglaff! Jo? Bezbrada. Správně. Jsem přece Správce hřbitova! Néé! Nejsem hrobník. Nechte si ty fory! Já vás majznu! Jo. Uff", malá spocená postavička, ze sebe odhodila příkrývku a otevřela oči. Vykřikla znovu, zavřela oči a začala rukou hledat řemdi. Nenašla ho. Pak otevřela oči pomalu a oddychla si. Před postelí ranním slunkem ozářený stál kus kamene, perlíkem otukaný do šilené a neuvěřitelné podoby. Sám Orglaff tomu říkal sochaství a chlubil se tím. Byl to jeho koníček.

Oblečený vyběhl ven, v ruce řemdi. Privítal se s ránem. Oběhl svůj pozemek. Pak s úsměvem hleděl na svůj dům, který se tyčil v různých perspektivách a připomínal chameleona.

"Tak co dnes budu dělat? Hmm...asi nic. Půjdu si lehnout, hostinskéj otvírá až v poledne," po krátké rozmluvě s hlavou se odebral znovu do

postele a usnul.

V poledne, když vstali i ti nejotrlejší spáči, byli všichni za pobíhání Tanrise, elfa s duší barbara (to se jen říká), odtáženi jeho řeči k Orglaffově domu. V čele šel starosta Krochta Moskyt, který se vyskytl v nějaké Bažině a spíš než čaroděj vypadal jako venkovský tatík. Vedle něho kráčel věčný Lynhaard 'Nepodrobitelný, Nepřilíš chytrý...' z Rugornských skal, kroll jako vemen, tedy poleno. Jeho zvučný smích se odrážel od jeho plešaté hlavy a lámal levné dřevěné ploty. Za nimi se plazil zbytek vesnice, různé vznešené i pochybené existence.

"Koukněte! Máme hrobníka! Bezbrada je Hrobník!", křičel Tanris do davu a ukazoval na počmáranou ceduli. Všichni se chechtali, až se za břicho popadali.

Smích probudil malého trpaslíka. Promnul si oči, k pasu přivěsil řemdi a vykoukl oknem. Zrudnul. Zděsil se. Pak se uklidnil a vyšel vážným krokem z domu.

"Hola héj! Co se to tu děje?", snažil se Bezbrada vážně oslovit dav.

"Nazdár Hrobníku!...Hrobníku", odpověděl dav a pak se rozesmál.

"Nechte si ty fory! Já jsem Správce hřbitova... jo a eště taky kuželkárny. He".

"Houby, jseš neschopnej a ještě Hrobník!", ozval se Krochta, který měl na schopnosti Orglaffa svůj názor. Jeho názor byl asi takový: Bezbrada je neshopný, nepoučitelný, líné individuum s falešnými fousy.

Jo, otom jsem se ještě nezmínil. Bezbrada se narodil bez vousů, stejně jako jeho otec, děd... Byla to rodina zmutovaných trpaslíků. Povídalo se, že to mají z mamonu, protože vlastnili krámek. Druhá strana ovšem říkala, že jeho prapraděd, nějaký trpaslík ze Psích hor, se toulal po horách, až jednoho dne našel v jeskyni velký kámen, který zářil jasným světlem, poté prý špatně viděl, vypadali mu vlasy a fousy. Bezbrada porušil tuto linii tím, že přemluvil velkého Moskyta k náhražce. A skutečně od jisté doby nosí fous a chová velkou úctu k čarodějům. Ovšem ani poté neskončily nárážky na jeho osobu. Ba přímo začaly...

"Nejsééem H.R.O.B.N.Í.K !!!", zařval maličký trpaslík a strhl ceduli počmáranou uhlem, "a vypadnět, nebo... nebo... já na vás kašlu!",

urazil se.

Celý brunátný si pročísl vousy a odplívl. Pak vyslovil nadávku v otcově řeči, který kdyby jí slyšel tak by ho prohlásil za svoji vlastní tchyni a poslal ho do chřtánu nejbližšího draka.

Odešel do domu. Do postele. Ulehl a spal. Nevnímal jak se dav pomalu rozchází, jak Tanris ostatní burcuje k vyrobování (a asi k vykradení domu), jak se ostatní směji. Pak vše ztichlo dav se rozutekl od svých domovů, aby se znovu sešel ve stejné sestavě v hospodě.

Trpaslík tvrdě spal. Zdálo se mu o obrovské lopatě, kterou vykopal obrovskou jámu a všechny, všecičky nepřátele Správců hřbitovů tam naházel. Jámu zaházal a dunivě se u toho chechtal. Na hrob dovalil obrovský kámen na který vytesal zručně: "Tak a ted vás přešel humor otrapové! O.B." Po cestě domů vyraboval větší hrad, pozabíjel nejprve služebnictvo a ostatní vařil v obrovském kotli na polévku. Když byl v nejlepším tak přiletěl pětihlavý drak. Hřímál a z tlam se mu valil ohen, pomalým hlasem mluvil dokola: "Hrobník, hrobník." Tak ho majzlnul obrovským řemdihem, až ho rozmáčkł. Propadla se pod ním podlaha a objevil se v jeskyni plné třpytivého zlata. Zlato se hýbalo a říkalo mu posměšně: "Hrobníku, hrobaři." Padl na zem a zlato se začalo skoky přibližovat, až bylo všude. Všude. Dusilo ho, mačkalo ho.

Se strašným řevem se probral. Bylo ráno. Ptáčci štěbetali. Vyběhl ven, celý propocený a zaměřil svůj nešťastný zrak na vycházející slunce. Sebral na zemi počmáranou ceduli a očistil jí. Pak jí znovu pověsil na kůl u branky a odklusal do domu. Na to ovšem čekala temná postava s děsivým pohledem i chováním. Byl to Tanris.

Měl dobrou náladu. Bratr Herbert (prý uprchlý vrah) mu vypral jeho zašlé a smrduté ponožky. Tanris došel kradmým krokem k Orglaffovu domu. K ceduli. Uchechtl se a upšoukl si. Pak soustředil svůj pohled na ceduli. Cítil jak ho prostupuje síla. Soustředil ji na jeden bod. Cedule praskla a s lehkým bouchnutím dopadla na trpaslíkův pozemek. Sláva lesním mužům! Smích. Smích. S úsměvem na rtech přišel domů.

Když Bezbrada vyšel podruhé ven, něco mu nehrálo. Všiml si cedule. Zamyslel se. Zvedl ji a odnesl do kůlny. V kůlně, původně stavěné jako maketa králova hradu (která byla přezdívaná: Hajzlík), vybral nová prkýnka a sesmolil novou ceduli. Lacinou barvou a křivým písmem ji znovu

označil svým jménem a funkcí. Ceduli znovu umístil a vydal se do hospody. Bylo odpoledne a sluneční paprsky vesele protínaly slabý větřík.

Hospodě bylo narváno, tedy jestli počítáme mouchy, šváby a dobrodruhy. Chyběl pouze Hroch. Hostinský Jeremiáš tuto skutečnost, zakrýval tím, že... o tom nemluvil.

Orglaff otevřel dveře. Přitom se ještě obratně chytł za nos a ucpal ho prsty. První náraz hospodského smradu, by v pase přelomil kdekoho. Centrum smradu se pohybovalo s tím, jak se Lynhaard přesouval po hospodě. Povídalo se, že nejlepší obrana proti tomu je lití laciné kořalky přímo do nosu, a nebo sedět od krolla co nejdále. Bezbrada zvolil třetí možnost. Pozdravil.

"Zdravíčko. Hospodo, jejdílk kořalky!"

"Á, hrobník! Mezi nás si nesedej. Smrdíš!" , ozval Lynhaard a všichni mu smíchem dali za pravdu.

"Nejsem Hrobník! Sakra. Jsem... Eh... Funebrák!"

Celá hospoda se zachlemtala, jak se někteří topili ve smíchu.

"Chá! Funebrák, tak to teda sedlo. Bezbrada je Funebrák. Ché", starosta Moskyt byl očividně opilý a ještě k tomu na mol.

Bezbrada se odbelhal ke stolu kde nikdo nesešel. Sedl si na židli a dlouhým lokem polkl kořalku. Tanris se pousmál od stolu kde seděli dobrodruzi. Lokl si mléka a soustředil se na židli na které nebohý funebrák seděl. Vyslal k ní sílu, až praskla s divokým křupnutím. Začal se smát. Šíleně. Trpaslík spadl na zem. Nechápal nic.

"Podívejte, Hrobník neumí ani sedět. Héééé!", chechtal se Tanris.

"Nechte si ty fory! Já za nic nemůžu!"

"To je pravda, protože ty nikdy nic neuděláš, Hrobníku", opilý Krochta s červeným nosem jako jahoda vyučoval, "A vůbec, jakto, že se nestaráš vo hřbitov, Hrobníku? Prej sis najmul náky lidi na práci"

"Cože lidi ? Jestli tady bude běhat někdo neznámej tak ho sejmu", zařval lihem zpěněný Lynhaard a pohled zabořil Bezbradovi do očí.

"Já...Já nejsem hrobník. Jsem Správce hřbitova a proto to musím řídit, jaksi takhle z vejšky, néé?", trpaslík se namáhavě přesunul na další židli. Jeremiáš, hostinský připsal na účet židli.

"Jo tak správce hřbitova. Ty lemp! Ty už nejseš nic. Nic si pro vesnici neudělal. A proto tě

zbavuju funkce Hrobníka a Správce hřbitova, nebo jak si tomu říkal. Vod tedka!", starosta přitom zrudl jako rak.

Bezbrada taky zrudl a pak si odechl. Odkopli ho, jako psa. Vykašlal se na ně a napil se. V tom okamžiku pod ním praskla židle. Tanris se zachehtal. Jeremiáš k němu přišel a vyzval ho k zaplacení.

"Hé, Hrobník, ničí židle! Hé", smál se Tanris a přitukával si s ostatními, kteří se smáli. "Už, nejsem Hrobník a taky sem nic nerozbil. Nechápu to. Ale zaplatím to".

"Ted seš Ex-Hrobník! Ché ché!", starosta po důležité řeči pookřál. Možná to bylo tím že si notně přihnul z korbele.

Celá hospoda s ním souhlasila. Orglaff zaplatil a smutně se odploušil domů. Bylo mu z nich špatně. Cestou nadával v cizí řeči.

V hospodě vládla veselá, možná i přátelská nálada. Dokola se zpívala, stará odrhovačka hrobařů: "My tančili na hrobech... na tvym budém taky!", po každé sloce musel dotyčný, který zpíval, silně loknout kořalky a tuknout si s následujícím, aby mu předal řeč. Po osmi kolech, většina ze zpěváků líbala nohy stolu a hostinský Jeremiáš je nejistým rukama vyprovázel domů. Všichni byli opilí jako psi a ráno jejich jedovaté pohledy, jistě sklídí úspěch.

Ráno. Každý, i ten s bolestma hlavy a břicha musel uznat, že je zataženo. Bylo skutečně ošklivě. Foukal prudký vítr, mraky se nad hlavami míhali velkou rychlostí. Ptáci zalezli do svých hníz.

Nastal čas. Takovéhle počasí je přímo předurčeno k začátku příběhu.

A skutečně.

Příběh začal.

Rozbouřené moře. Loď. Rychlá, menší plachetnice bojující s živlem. Prudký vítr v plachtách. Příd prorážela vlny a dělala z nich ledovou tříšť. Na vzpínající se přídí se leskl bílý nápis: "Perleťová kráska". Přijížděla z Kodgicku.

Kormidelník se z posledních sil držel kormidla. Na neklidné palubě kromě něho nikdo nebyl. Byl celý promáčený a unavený. Došel mu rum.

V podpalubí, bizardně osvětleném rozkývanou lucernou leželo několik postav. Stíny se jim míhali po tvářích, jejich smutné oči sledovaly

vlhký trup lodi, s přesným žebrovaním. Vše se houpalo. Houpal se jim i rum v žaludcích. Cítili se neskutečně volně; jako ptáci. Cesta plynula pomalu. Z paluby přitékala voda; jako by je chtěla pohltnout ze všech stran.

Přišla tma a s ní i déšť. Kapky vody bičovaly plachetnici, která se vzpínala ve vlnách. V dále kormidelník uviděl světlo. Ne jedno, ale přímo celý les. Ten se před nimi rozvířil. Kormidelník tyčí zabouchal v jednoduchém rytmu na palubu. Podpalubí ožilo, začal se z něj rojit život. Kdosi křičel, jiný zpíval, modlil; ale každý se chopil své povinnosti.

Nurn je vítal. Přistáli, upevnili lod a rozutekli se do nejbližší hospody, prolít ohem hrdlem. Z kajuty vyšel člověk, nasadil si dlouhou kapuci přes hlavu a usmál se. Vzal do ruky hůl, popsanou starověkými runami. Druhou ruku sevřel v pěst a vyrazil do deště, světel, tmy.

Nurn v noci, to je souhra tmy, stínů a svírající samoty. Nurn v noci to je vriskání opilých hrdel, okrádání strážlivých a znásilňování bohatých.

Pod rouškou tmy a strachu se propířil skrze město. Cinkot zlatých penízků otevřel oči bezvýznamných (skutečně bezvýznamným) strážím, mamě se snažícím uhlídat brány města. Jejich zbraně byly: kořalka a smrdutý dech.

Celý promočený a s placatou lahvičkou v ruce vyšel z města. Byl blízko.

Černá cesta byla poseta kalužemi. Temné mraky si vybíjeli svou nenávist.

Mezitím uběhlo několik měsíců.

“Tak povíděj, Lynhaarde”, vyzval hostinský Jeremiáš mohutného krolla a postavil před něj korbel pěnící tekutiny, “Jak to bylo s tou druhou výpravou na Kodgick”. Bývalý starosta si mohutně přihnul, pak si otřel ústa a prohlásil: “Dobrá, Lynhaard vyprávět, ale poslouchat, protože Lynhaard nevyprávět jednou a potom ještě jednou”. “Dobře, dobře, já si to zapamatuju, neboj”, zazubil se na něj Jeremiáš a pohodlně se usadil na lavici.

“Tak to takhle jednou po ránu Lynhaard ještě spát. Najednou někdo buší. Lynhaard vstát a podívat. Tam chlap a prej z toho...”, kroll se mohutnou prackou poškrábal v řídnoucí kšticí, “Z Godžiku”. “S Kodgicku”, opravil ho Jeremiáš. “Tak”, souhlasil kroll, “A že prej unést král”. “Ten člověk unes krále?”, podivil se hostinský. “Cože?”,

nechápatě se podíval Lynhaard, “To to ten člověk unést krále?”. “Ale ne”, vrtěl hlavou Jeremiáš, “Já se ptl jestli ten člověk unes krále”. “Aha”, přemýšlel kroll, “Ano... Ne... Totiž... Ten člověk tvrdit, že kdosi unést krále Godžiku a taky nějakýho Borima”. “Moment”, zarazil krolla hostinský, “Nejmenoval se tak ten král?”. “Tak”, souhlasil Lynhaard. “A ten člověk slibovat tučný prachy, že jako když ten král my najít. Že jako král všechny sjednotit a ukončit válka”. “Jakou válku?”, zajímalo Jeremiáše. “Občanský válka”, odpověděl kroll, “Na Godžik prý zuřit občanský válka, fikat ten chlap a... a... a vůbec, přines další pivo”.

Jeremiáš se zvedl, sebral korbele a začal točit další. “Zdar vespolek”, vešel do sálu Krochta Moskyt, který to z Bažiny dotáhl až na starostu liscannorského, “Natoč taky jedno pro mě”. “Hned to bude”, odvětil hostinský, “Ale né že tu budeš řvát jako posledně, Lynhaard mi zrovna vypráví vo tom Kodgicku, abych to moh jako předat dál”. “Tak Lynhaard ti vypráví vo Kodgicku”, zašklebil se čaroděj, “A kolik ti už toho povyprávěl?”. “Přišel za nim chlap, že prej unesl krále Borima”. “To se moc daleko nedostal”, zachechtal se Krochta, “Ale pořád lepší, než kdyby ti to měl vyprávět hrobník, to by ses musel dožít požehnaného věku, abys to slyšel celý. Jo a ten král se menoval Korim”.

“Tak tady to je”, položil hostinský na stůl další dávku piva, “A teď Lynhaarde můžeš pokračovat”. “Tak...”, poškrábal se za uchem kroll, “Kde to Lynhaard vlastně skončil?”. “Občanská válka”, napověděl Jeremiáš. “Aha”, rozzpoměl se kroll a pro jistotu se znovu napil, “Takže když prej se král nenajít, tak ty zlí...”. “Torkilové”, doplnil Krochta. “...jako vyhrajou. A ještě kdesi cosi vykládat, co Lynhaard nepamatovat, ale Lynhaard obléct zbroj a ject”. “Kdo všechno vlastně vodjel?”, zajímalo Jeremiáše. “Nó, Lynhaard vodjet, Krochta vodjet... “, kroll přemýšlel až se z něj kouřilo, “a ještě další vodjet”. Krochta ho doplnil: “Pak jeli ještě ten zvrhlík Bangord, neschopnej hrobník Bezbrada, elfí barbar Tanris, zloděj Aedd a dva nováčci, nějakéj Guldur a Dulfín”. “A znovu kroll být náčelník”, upozornil Lynhaard. “No jo”, potvrdil Moskyt, “Trestanec Bangord byl zvolený vůdcem. Skoro ‘sem to vyhrál já, liscannorskéj starosta, ale voni zvolili toho úchyliáka a trestance Bangorda”. “Stejně být vodsouzenéj neto... nevoprávněně”, prohlásil Lynhaard, “Být to, to... protikrollí spiknutí, tak”. “Nevoprávněně”, vyhrkl

Krochta, “Blbost nevoprávněně, zasloužil si ještě víc”. “No tak”, uklidňoval je hostinský, “radši mi řekněte, co se dělo pak”.

“Nó”, poškrábal se na hlavě Lynhaard, “Pak nasednout na loď a vodjet na Godžik. Přijet na Godžik a vidět město pěkně rozbořenéj. Pěkný rubárna se tem asi přehnat. Ale my stejně najít hospoda. Tak tam jít a chťit pivo, ale přijít chlapi a my je zabít”. Lynhaard se při vzpomínce na krev zašklebil. “No prostě nás našlo podsvětí, tak ‘sme tu hospodu museli vymlátit”, doplnil krolla Krochta, “Pak ‘sme vypadli a Jut...”. “Kdo?”, zajímal se Jeremiáš. “Jut, to byl ten chlápek, co pro nás přijel”, vysvětlil Moskyt, “ale byl to taky pěkné hajzl, jako každej na Kodgicku. Vůbec mi nevadilo, že pozdějc taky chćip. No a ten Jut nás ved, že prej jako do jejich sídla, ale cestou do nás furt šilo podsvětí. A sejmuli Dulfina, to byl trpajzlík, kerej jel s náma. Ale nakonec ‘sme se dostali z města do skal a pak do nějaký jeskyně, kde jako byli schovaní ty co jako zůstali věrný královi”. “Jó, to být pěkný rubárna v město”, podotkl Lynhaard vzpomínaje na to, jak jeho meč sekal těla Kodgickanů na kusy.

“No, a tak nás požádali, abysme jako vosvobodili krále”, prohlásil Krochta, když Jeremiáš přinesl další rundu chlazeného piva, “kterýho prej držej na sousedním vostrově pod nějakou sopkou”. “A říct Lynhaard, soptivá hora udělat bum”, doplnil kroll. “Správně”, potvrdil jeho slova čaroděj, “Dali nám nějaký svinstvo, že prej až vosvobodíme krále, tak to máme hodit do tý sopky, že prej jako po tom vybuchne”. “A taky vybuchnout”, přitakal Lynhaard. “Počkej, nepředbíhej”, zarazil ho Krochta a usrl piva, “Slíbili nám za to šedesát tisíc zmetci. Samo, že ‘sme nic nedostali, ale to je na Kodgicku normální”. “Tak, tak, Lynhaarda okrást”, zamračil se kroll. “To je pravda”, souhlasil Krochta, “Lynhaarda už tam jednou okradli a von celou dobu říkal, že se máme na krále vykašlat a jet domu. No, neposlechli ‘sme ho, a tak ‘sme šli zpátky do přístavu pro loď, abysme se jako přepravili na ten druhéj vostrov a zase nás přepadli a tentokrát sejmuli Jutu”. “Byl to zmetek”, doplnil Lynhaard. “To byl”, souhlasil čaroděj, “Voni už ho předtim chtěli některý z našich zabít stejně, třeba tady Lynhaard”. Kroll přitakal a šileně se přitom zašklebil. “Ale sejmuli ho místní a nám to vůbec nevadilo. My ‘sme šli k lodi, ale bez Juta ‘sme nevěděli, která to je, tak ‘sme jednu ukradli”. “Tak, tak, Lynhaard ukrást loď”, potvrdil

kroll. “Její majitel sice protestoval”, pokračoval Krochta, “a shluklo se tam spousta lidí na to, že byla noc, to je holt podsvětí, ale my ‘sme tu kocábku stejně sebrali a vodjeli”. “A najít Darlen”, dodal Lynhaard a dopil svůj korbel, “A pivo”. “Jaký pivo?”, podivil se Moskyt. “Další”, upozornil ho kroll na svůj prázdný tuplák. “Aha”, pochopil čaroděj, “Mě taky jedno, Jeremy”.

“Jak řek’ Lynhaard”, pokračoval Krochta, když se Jeremiáš vrátil s novou várkou studeného piva, “V tý lodi spal Darlen. Měl ještě nějaký přízvisko, ale já si nějak nemůžu vzpomenout jaký. Nějak jako ‘Mor ho’. Možná”, poškrábal se čaroděj ve vousích, “by to mohlo vědět to nemehlo Bezbrada. No, to je jedno. Prostě ‘sme jeli a najednou vylez z podpalubí takovej votrhanej elf. Lynhaard ho chtěl hodit přes palubu, ale von se z toho nějak vykecal, takže ‘sme mu jenom sebrali zbraně a nechali ho jet s náma. Von se živej štít dycky může hodit, že jo, Lynhaarde”. Kroll chtěl něco dodat, ale zakuckal se pivem.

“No a tak ‘sme jeli a jeli”, pokračoval Moskyt, “až ‘sme přijeli na ten druhéj vostrov a že ho jako vobjedeme kolem dokola, a tak ‘sme ho tak vobjížděli, až ‘sme našli takový přístaviště ve skále a tam ‘sme šli já ještě s Aeddem, samo neviditelný a s vodoměrkama, nač to bylo po moři, žejo, a voni tam měli jenom jednu loď, tak ‘sme na ní hodili pár bomb a potopili jí, to bylo dobrý, a byla to nebezpečná operace, protože ‘sme potom byli vidět a ty ouchcapci do nás stříleli, jak ‘sme utíkali zpátky na tu naši loď, ale nemohli nás pronásledovat, protože ‘sme tu jejich loď sejmuli, žejo”. “Krochta se nevytahovat”, zabručel kroll, “Nebýt vidět, nic se nestát moct”. “Nepovídej chytráku”, nedal se čaroděj, “Šak si viděl, jak to do nás šli. Náhodou to bylo moc nebezpečný. Ale to je jedno”, mávl rukou Moskyt a řádně si zavdal s korbele, “Jelikož ‘sme jako viděli, že tohle jejich sídlo, jako nad tím přístavištěm, je naprosto nedobytný, nač tam nebyl jinej přístup, tak ‘sme jeli dál a vylodili ‘sme se na druhým konci vostrova, kde už nebyly skály, ale normální písek”. “Být zábava, Bezbrada neplavat”, zasmál se Lynhaard. “To je pravda”, potvrdil Krochta, “Ten neschopnej trpajzlík neumí ani plavat, tak ho tady Lynhaard popad za flígr a hodil do vody”. “Bezbrada řvát”, křenil se kroll. “Jo, řaval na celý kolo a mlátil kolem sebe rukama”, rozzvíděl podrobnosti Krochta, “A přitom tam bylo asi půl sáhu vody. Nakonec mu

pomoh ten zamlklej elf Darlen, voni se ty dva vůbec nějak zpráhli”.

“Ale co”, pokrčil čaroděj ramený a napil se, “Prostě ‘sme se vyloďili a šli nahoru k tý sopce a tam ‘sme vobjevili vesnici černochů”. “Lynhaard rozsekat”, doplnil kroll a usmál se, jak mu na mysli vytanuly vzpomínky na masakr. “Hele, nepředbíhej”, umlčel krolla Moskyt, “dyk já to hned řeknu. Prostě Bangord, jako vůdce, řek’, že je máme všechny sejmout. Tak ‘sme tam vlítli a začali to rubat. Chlapi byli zrubaní hnedka, ale pak vyběhly ženský a děti, a hrozně ječeli. No, já bych je nechal běžet, ale vostatní nějak né, tak to tam pobili všechno, akurát šaman zdrhlnul. Von se totiž proměnil v mlhu a zmizel v takový velký jeskyni, co jako byla u toho tábora, tak ‘sme tam za ním vlezli a sejmuli ho”. “Lynhaard sejmout červy”, upozornil kroll. “No jo”, pokýval hlavou Krochta, “taky tam byli takový hnusný velký červi, a ty ‘sme museli vodrovnat”. “Lynhaard vodrovnat”, zamračil se kroll, “Krochta ležet”. “Nó, trochu se mi udělalo špatně”, přiznal čaroděj, “Von ten červ hrozně smrděl”.

“A pak vyhodit tu sopku”, pokračoval Lynhaard. “Jo”, přitakal Moskyt, “vylezli ‘sme až nahoru k tomu kráteru a tam to pěkně kouřilo a fučel vítr. No a my ‘sme měli ty věcičky na to vzbuzení tý sopky, ale měli sme to použít jen v případě, že bysme měli krále”. “Jenže toho mít dost, tak to tam hodit”, doplnil Lynhaard. “Správně”, přikývl Krochta a svažil hrdlo pivem, “Všichni ‘sme chtěli domu, tak ‘sme to tam prostě hodili a na krále se vykašlali. A pak najednou ta sopka začala kouřit víc a víc a začalo tam bejt děsný horko, tak ‘sme zdrhali, a pak se začala chvět země jako při zemetřesení”, Krochta si otřel čelo, na kterém se mu při té vzpomínce začaly objevovat kapky potu, “No řeknu ti, Jeremy, několikrát ‘sem sebou seknul a vostatní taky, než ‘sme se dostali k lodi”. “Lynhaard první”, uškříbl se kroll. “Jako by to nebylo jedno”, zabručel Krochta.

“No, k lodi ‘sme se dostali a vodpluli ‘sme na Kodgick, jako pro prachy, a když ‘sme tam přijeli, tak to město bylo ouplně zničený, no, prostě jak se trásla ta země, tak to město spadlo. A žádný prachy ‘sme taky nedostali, náč ty chlapi v tý skrýši už nebyli. Doufám, že chcipli do posledního a vůbec, že chcipli všichni na tom blbým Kodgicku”. “Tak tak”, potvrdil čarodějova slova Lynhaard, “A pak se vrátit a být tady”. “Jo”, zamračil se Krochta,

“Kdybysme neprodali loď, tak z tý vejpravy nemáme ani suchý z nosu”.

“A to být konec”, uzavřel vyprávění Lynhaard, “Jeremy, ještě pivo”.

Novinky liscannorské

Burbbag, Šakův syn, šestý starosta liscannorský

1/ Nejnovější a nejdůležitější událostí v poslední době,ze které se odvíjejí téměř všechny události ostatní, byl návrat Nurnské družiny z daleké výpravy na jih. Byl to návrat šťastný, poněvač se všichni vrátili živí, zdraví(akorát Myšilov si stěžuje že mu nějak haraší v hlavě. Prý dokonce bude docházet k lékařů na nějaké "konzultace". Doufám že to doktor veme při jednom a zbaví ho také toho zvyku kmit stromy salámem) a se služnou kořistí. Spousta dobrodruhů se po návratu zapsala u mistrů v Nurnu aby zdokonalili své schopnosti. Přejí hodně štěstí.

2/ Naše obec se rozšířila o dva nové občánky. Jsou jimi syn zemřelého Melchyzedecha a slyčné Glassal, půlelf Melatar a Behelath syn slavného lupičeGriffina Linfalase a jeho ženy Oriniel. Malí Melatar má dokonce i kmotra, kterým se stal druid Myšilov. Co mu tento lesní muž věnoval jako kmotřenecký dar, není známo.

3/Po nedlouhém rozvažování jsem udělil dvě nová občanství. Jsou pro Kryšpína Pěnipírka a Klabzeje Myšilova. Ten má sice u mě vroubek za to, že v lese vystrašil Luniel Pytkovou, ale v poslední době si nikdo na něj neztěžoval takže nevidím důvod proč ho do vesnice nepřijmout. Dokonce přišel z nápadem na jakousi "potní lázeň". Má to být jakási chajda ,do které se přinesou do běla rozžhavené kameny a polévají se vodou. V takto vytvořené páře, se potom přebívá dokud to jde. Jakmile už se to nedá vydržet vyběhne se ven a skočí do ledové vody.U spousty občanů tento nápad vyvolala vlnu nadšení a souhlasu. Tímto bych chtěl Myšilova vyzvat. Pokud má zájem a je schopen, ať se dostaví do mého domu se smysluplným nákresem a pokud to bude postavitelné obec na stavbu uvolní peníze.

4/ V minulých novinkách jsem psal o dvou domech které jsou na prodej. Byly to domy po zemřelých, Tanrisovi a Christle Lískové. Bohůmžel jsem nabízel do prodeje domy ,které jsem si pořádně neprohlédl a tudíž nezjistil ,že jsou téměř na spadnutí. Za tuto nedbalost se velice omlouvám.

Avšak i tyto domy už mají nové majitele. Stali se jimi právě oba noví občané, Myšilov a Pěnipírko. První z nich zakoupil dům po Tanrisovi a druhý po hobitkách Lískových. Doufám že jim opravy nezaberou mnoho času a peněz.

5/ Poslední novinka je opravdu zajímavá. Do obecní školy byl přijat nový učitel. Stal se jím Yall Rebled ,který zde bude vyučovat tělopružbu. Uvidíme, uvidíme. Doufám, že si na svá bedra nevzal příliš těžký úkol. Chopil se toho však z velkou vervou a jak sem slyšel plánuje učit děti, jízdu na koni, lést po stromech, šplhat po laně a jiné. Určitě se mladí liscannořané, mají na co těšit.

Malý doplněk ke starostovským novinkám

Yall Rebled z Hedu

Vzhledem k tomu, že Klabzej Myšilov, známý lesní muž, právě dostal záchvat neúměrné pracovitosti a hodlá vydat obecní list již zítra, přičemž pobíhá po obecním rynku a vykřikuje: "Už jenom stránka, chybí mi už jenom stránka", rozhodl jsem se z úcty k tomuto lesnímu velíkánovi, že se tedy pokusím mu alespoň zčásti tu stránku zaplnit, aby mohl les klidně spát.

Chtěl bych doplnit starostovské novinky o informaci, která se týká mé osoby. Poté co mi náš všemi milovaný starosta a velký ochránce Liscannoru, patron poctivé práce a pile, laskavě dovolil zbudovati si na obecním pozemku dům, jsem tak skutečně učinil a vybudoval jsem (resp. najatí dělníci, já něco takového neumím ani zblat) si kamenný dům čp.33, abych měl v zimě kam hlavu složit.

Po návratu z jižních pralesů, jsem se rozhodl, že nabídnu své skromné služby obci. Správcování "něčeho", mě zrovna neláká a tak jsem

se nabídl panu řídícímu Rhandirovi jako pomocný učitel tělopružby. Pan Rhandir byl potěšen a dokonce rozhodl, že se mi nebude říkat pomocný učitel, ale pouze učitel. Hm.

Chtěl bych všem rodičům a opatrovníkům dětí, které navštěvují liscannorskou školu slíbit, že budu dbát na to, aby byla tělesná kondice dětí na patřičné výši a zároveň, aby se dětem nic nestalo. Pana Rhandira jsem požádal, aby byl z obecních peněz zakoupen školní poník. Stalo se a nyní je již jen na dětech, aby si nového kamaráda pojmenovali. Strakatý poník bude sloužit k výuce jízdy na koni. Původně jsem zamýšlel půjčit k tomuto účelu svého válečného oře, ale bylo mi to rodiči rozhodně zatrhuto, že prý je to nebezpečné. Poník může zároveň sloužit i na hodinách přírodopytu a na hodinách kreslení si jej mohou děti s panem Getdem namalovat. Dále bylo starostou dovoleno, že se děti mohou učit plavat v obecním rybníku. Umět plavat je velice důležité, což se ukázalo na poslední výpravě, kde se mnozí dobrodruzi při plavbě po moři obávali utonutí. Tímto bych chtěl požádat pana Detora, správce rybníka, aby dohlédl na to, že se do rybníka nebudou vyhazovat odpadky a opilci do něj nebudou zvracet a močit. Dále je jasné, že výuka tělopružby bude také záviset na roční době. Tak to je všechno.

Nespokojenost tuláka Klabzeje

„Vařený“ pane Burbbagu, náš veliký starosta, muži činu, přiklade náš a světlo naše, které se rozkládá od slunce východu do slunce západu, od severu k jihu, ochránce chrabrý, jediný příslušníku domobrany liscannorské jak i silami pozemními, tak i vodními a vzdušnými vládnoucí... ne, tak takhle jsem opravdu začít nechtl. To by bylo lze právem považovati za drzé a posměvačné. A to si opravdu, přáteli, nezasloužíš. Začnu tedy znovu...

Krolle Burbbagu, Šakův synu.

V tomto svém vyznání chtěl bych bez emocí apelovat na tvé svědomí a na tvůj postoj ke starostenskému úřadu. Roku 1049 jsi byl zvolen do starostovského postu. Do té doby jsi byl chlapík

přátelský a spravedlivý. Měl jsi jistě, ostatně jako každý z nás, své mouchy (jak by řekl mudrc - drobné charakterové vady), vždyť kdo je nemá, ale myslím si, že v té době na tebe mohl být tvůj veliký otec právem pyšný. Leč po přijetí starostovského úřadu stala se s tebou změna. Zřejmě jsi neunesl tíhu nové funkce, zpychl jsi, stal ses domýšlivým až hanba. Své staré přátele začal jsi zatracovat a kout proti nim pikle v podobě sprostých historek a nepodložených polopравd. A co je nejhorší, obrátil ses zády k bezbranným, tedy vdovám a dalším občanům, které jsi svými plytkými výstupy jak pouťová baba za rohem haněl. Chápeš snad poslání starosty právě v těchto činech?

Na hanlivé výroky vzhledem k mé osobě jsem si již dávno zvykl. Hospodské projevy nejváženějšího z liscannorských na téma Myšilov a olše, popřípadě Myšilov a malé houbářky jsou notoricky známé. O moji osobu však vůbec nejde. Já se s tím nějak srovnám. Vždyť jsem přeci druid. V nejhorším použiji tolik zatracované kouzlo Mluv se zvířaty a nějak to srovnám. Co však má dělat taková paní Glassal, vdova po zesnulém Melchizedechovi, když o ní ctěný pan starosta u piva živě vypráví, jak obcuje se svými podnájemníky? Jak se má tvářit, když o otcovství jejího syna Melatara se vedou škodolibé spekulace? Až tak daleko došla starostovská péče o své občany, že jsem se musel v zájmu věci rozhodnout opustit její stavení. Ale ani to, zdá se, nestačí. Je jenom hořkou pravdou fakt, že ten, který nejvíce špiní sám ve špině žije. Pronáší věštby o tíživé finanční situaci obecní pokladny a utahování opasků, ve výběhu chová otrokyně, s nimiž se bohůpustě páří. Je snad podobnost mezi násilným vlastnictvím černých příložnic a praktikami zakázaného spolku Bílá Ruka čistě náhodná? Ó jak úchvatný příklad pro děti, které nedaleko odsud navštěvují obecnou školu!

A proto se ptám: Je snad rouhání se k božstvům důkazem božskosti? Je snad prosazování zákona kyje a tesáku důkazem síly? A je pomlouvání slabých žen a dětí důkazem nadřazenosti? Nebo je snad přebujelý starostenský úřad se všemi svými správci důkazem vyspělosti obce? Kdo ví.

Dobře vím, že se najdou tací, kteří se

budou dál smát. Jen se pošklíbejte. V atmosféře uvolněné morálky, která podle jistého zárného vzoru obcí vládne, se vám ani nedivím. Dobře vím, že se také najdou ti, kteří o lidských hodnotách začnou trochu více přemýšlet. A pevně doufám, že mezi nimi bude i starosta Burbbag, nový Burbbag, hrdý Šakův syn, ten, který ve zbytku volebního období povznese obec k rozkvětu. Přeji hodně štěstí.

*Tulák Klabzej Myšilov,
liscannorský občan*

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov*